

Buffalo Bill

3

EROUL FAR-WESTULUI

INDIANUL CEYEN ȘARPELE SĂLBATIC

BUFALO BILL
Eroul Far-Westului
Singura ediție originală autorizată de
colonelul H. W. CODY, zis Buffalo Bill
Nr. 3

INDIANUL
CHEYEN ȘARPELE
SĂLBATIC

V.1.0
V.1.0

Traducere de AUREL LUPAȘTEAN

Editare ALUCI
2009

CAP. I

CĂLĂTORUL MUT

Trăsură poștală rula cu mare iuțeală spre muntele Paradisului.

Conducătorul aflat pe bancă, deși era nou în serviciu, părea mai mult decât familiarizat cu acest drum, pe care sigur pe el, cu ochii exersați, putea desluși terenul pe care-l străbătea.

Ultimii doi vizitii care au condus diligența în această parte a Far-Westului fuseseră asasinați de tâlharii de drumul mare. Astfel că a devenit extrem de greu să se găsească un amator, cel de-l treilea, destul de dispus să moară pentru a prelua un post atât de plin de pericole. Când într-o zi un om străin de regiune s-a oferit șefului poștei să ocupe el locul vacant, într-adevăr, i s-a încredințat lui acest serviciu.

Cine era? Nimeni nu-l știa și nici cu ce se ocupa. Însă pariurile nu s-au oprit cu mai puțină pasiune la această alternativă: sau să riști totul ca să ajungi la Paradisul Jucătorilor, cum se numea așezarea căutătorilor de aur, însă mai degrabă adunarea de cadavre; ori să fii ucis de un glonț pe parcurs și să rămâi în drum. Se spunea de asemenea că șeful poștei nu avusese mare merit promițând cincizeci de dolari omului care era dispus să accepte un asemenea risc, căci el nu se va găsi cu siguranță niciodată în situația de a se achita de această făgăduială.

Diligența transporta doar doi călători: unul nu era altcineva decât o tânără domnișoară, a cărei apariție în această regiune sălbatică a avut un efect straniu. Și

celălalt, un reprezentant al sexului tare, însă care nu avea câtă-i lumea aer bărbătesc și cutezător. Dimpotrivă, s-a ținut pitit timid în colțul său pe parcurs, ce durase până acum deja două zile, fără a schimba o singură vorbă, fie cu conductorul, fie cu tovarășa sa de drum.

Diligența plecase deci, cu mare vâlvă, după obiceiul țărilor de jos, cu noul său surugiu pe scaun. Acesta ținea frâiele într-o manieră arăt de admirabilă, încât i se putea recunoaște fără teamă marea sa capacitate de a pilota în securitate trăsura pe căile atât de primejdioase pe care acestea le prezentau prin îngustele trecători aproape impracticabile ale Munților Stâncoși.

Trăsura lăsase deja în urmă vreo duzină de mile și depășise de câțva timp o stație, unde preluase cai odihniți, când călătorul atât de taciturn până atunci, a început deodată să vorbească și chiar într-un asemenea mod, încât nu te puteai înșela asupra spuselor sale.

— Ascultă, Miss! Eu te cunosc și știu de asemenea în ce scop vii în această regiune minieră!

Tânăra fată a fost destul de surprinsă de această intervenție neașteptată, încât a îngălbenit, cuprinsă de o teamă subită.

Însă ea și-a revenit prompt și a repetat, nu fără semeție:

— Știi cine sunt și de ce am venit pe aceste meleaguri?

— Da, intenția dumitale este de a risca aici o mică afacere pe cont propriu. Însă am observat pe parcurs jocul tău și ca să-ți pot tăia cartea bună, îți spun fără vorbărie: scoate banii și obiectele de valoare, căci știu că duci cu tine o momâie drăguță.

— Nu mă las prădată chiar așa, nici de către tine, nici de oricine ar fi...

Deodată trăsura s-a oprit și tânăra fată a prins să strige:

— Individul acesta vrea să mă fure, îți cer ajutorul!

Însă conductorul a văzut că clientul, mai înainte mut, îl amenința cu un revolver și a spus ridicând din umeri:

— Îmi pare foarte rău, Miss, însă nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

— Lașule! a spus cu indignare nenorocoasa.

Dimpotrivă, agresorul a declarat râzând:

— Surugiule, ești un om deștept. Eu am venit de departe pentru a pune mâna pe ciorapul cu bani al acestei frumoase persoane și orice intervenție din partea ta te va costa viața.

Cu aceste spuse, el i-a apucat centura de arme. Trecând mâna prin fereastra din față.

— Îmi dai voie, am nevoie de armele tale, a declarat el însușindu-și două revolvere și un pumnal, care erau prinse de aceeași centură.

— Și acum, Miss, cum se obișnuiește pe aici, eu trebuie să vă cer cu toată stima să fii destul de amabilă să-mi înmânezi banii și bijuteriile dumitale... De altminteri, n-ai nevoie să iei un aer atât de trist, de vreme ce eu te ușurez de o povară atât de neînsemnată, căci am aflat din întâmplare că ceva mai departe de capătul drumului vreo alți câțiva trebuiau să te ușureze!...

Implorările și lacrimile au rămas fără efect și sărmana fată s-a văzut silită să dea tot avutul său, conținut într-o mică sacoșă de piele, neînduplecatului bandit. Surugiul părea cu totul terorizat, pentru a-i oferi vreun ajutor.

— Și acum, vizitiule, va trebui să te străduiești să-mi coborî lada de pe trăsură, a strigat tâlharul, sărind afară din vehicul.

Vizitiul a luat ascultător lada și i-a întins-o.

Acesta a deschis-o și în interior a văzut un harnașament de înșeuat calul, precum: șaua, căpăstrul, o pătură rulată, desagi pentru alimente și muniție, ca și o micuță carabină și altele...

— După cum vezi, eu sunt foarte prevăzător, a spus surâzând răufăcătorul.

Acum am să-mi aleg pe cel mai bun dintre cei șase cai și îi voi împușca pe ceilalți cinci. În acest fel, voi veți fi forțați să faceți pe jos drumul până la viitoarea stație și asta va întârzia și mai mult urmărirea.

Pe timpul întregii scene precedente, individul, a cărui înfățișare binevoitoare și pașnică era atât de amăgitoare, le ținea pe cele două persoane la respect cu revolverul,

manevră ce-i permitea să înainteze pentru a-și alege un cal de călărie. Tânăra fată, înlăcrămată, coborâse odată cu el și-i urmărea toate mișcările cu priviri pline de ură și spaimă.

Când mutul de dinainte și-a făcut alegerea, a strigat:

— Jos de pe bancă, conductore! Ia de pe animalul acela hamul, în vreme ce eu voi doborî pe ceilalți cu lovituri de carabină... Și rapid, căci să știi, se află încă un glonț pentru tine pe țeava armei mele.

Supus, vizitiul a sărit jos șovăitor de pe banca sa. A căzut în genunchi, apoi s-a ridicat... și în aceeași clipă hoțul s-a văzut amenințat de un revolver îndreptat asupra lui de mâna dreaptă a surugiuului, ce striga cu o voce puternică:

— Lasă armele... și mâinile sus!

Celălalt a aruncat o înjurătură și a vrut să tragă asupra atacatului, atât de subit transformat în atacant, însă acesta din urmă a fost mai prompt: un fulger, o detunătură și tâlharul a căzut sub focul armei!

Tănăra fată a slobozit mai întâi un strigăt de groază, care s-a schimbat foarte repede într-o exclamație de bucurie când conductorul a ridicat de la mort mica sacoșă conținând banii și bijuteriile furate, pe care a întins-o sărmănuței, spunând:

— Miss, iată-vă reintrată în posesia bunurilor dumneavoastră!

— Și eu care v-am socotit un laș!... Veți putea vreodată să mă iertați?

— Desigur, de vreme ce eu am jucat acest rol, dar sub presiunea necesității. Am fost destul de nepăsător pentru a nu-l face prea bănuitor pe acest individ, căci prevăzusem până atunci primejdia pretutindeni aiurea în jur, decât în interiorul trăsirii... încât el m-a ținut la dispoziția sa înainte ca să pot să mă apăr și mi-a trebuit multă, foarte multă voință ca să-mi păstrez calmul.

— Însă el v-a luat armele!

— Desigur, dar numai pe cele pe care le-a văzut. Or, eu port asupra mea două alte revolvere, ascunse în tureatca cizmelor. Și a plătit pentru greșeala sa.

— Acum pot fi foarte liniștită în privința lui! Dar cine oare

poate să fie?

— Nu-l cunoști, Miss?

— Nu l-am văzut niciodată în viața mea.

— Ciudat! Potrivit tuturor dovezilor, el nu a călătorit cu tine în diligență poștală decât pentru a te jefui pe drum... Deci trebuia să fi știut bine că aveai asupra ta mai mulți bani și obiecte de valoare!

— Asta-i o treabă care-mi este cu totul greu de explicat.

— În tot cazul, trebuie să ne continuăm drumul, Miss. Te sfătuiesc să te așezi lângă mine, pe bancă... Am pe drept cuvânt presentimentul că vom mai fi opriți pe drum. Ascunde-ți averea cât poți mai bine și lasă-ți sacoșa goală în interior.

— Voi face bucuroasă tot ce mă sfătuiești. Însă unde să-mi ascund lucrurile de preț?

— Ei bine! Dacă ai încredere în mine... Nu sunt un tip atât de rău pe cât poate mă arată exteriorul...

— Vai, eu mă încred cu plăcere în dumneata!

— Atunci pune toate acelea în tureatca cizmelor mele de călărie..

Zis și făcut. Vizitiul a ridicat cadavrul hoțului și l-a plasat în interior, apoi a deshămat unul din caii săi, depunând harnașamentul deasupra trăsurii, apoi a mânat animalul spre o pădurice apropiată, unde el putea să pască până ce avea să fie căutat. În sfârșit, a ajutat galant pe tânăra fată să urce scărița povârnită, pentru a ajunge până la banca sa.

Acestea făcute, el a apucat frâiele, a plesnit biciul pe lângă urechile atelajului său, redus acum la cinci cai și a plecat cu aceeași iuțeală uluitoare ca și mai înainte, admirat cu multă sinceritate de aceea care luase loc lângă el.

N-au făcut mai mult decât câteva mile, că a răsunat un foc de armă tras înaintea lor și pe lângă capul surugiului a trecut fluierând un glonț.

— Acesta-i un mic semnal amical pentru voi, făcut să vă opriți pe loc, a strigat deodată o voce răgușită.

— Darul convingerii amicale mă găsește totdeauna plin de respect... După cum vedeți, iată am oprit deja! a

răspuns conductorul, în timp ce apăreau pe marginea drumului mai mulți oameni mascați.

— Ei bine, surugiule! Care-i prada noastră de astă dată?

— O funie în jurul gâtului, dacă asta nu depindea decât de mine!

— Nu face pe surdul! Doi din predecesorii tăi au și trecut prin asta și noi te-am fi împușcat deja, dacă domnișoara aceea nu era așezată alături de tine.

— Privește totuși un pic individul mort aflat în interior, a replicat surugiul cu deplin calm.

— Un om omorât în trăsură? Ce înseamnă asta?

— Ei, da! Era un călător care a vrut din interior, să oprească diligență. Atunci eu i-am pârilit frizura. Din nefericire, n-am putut împiedica s-o prade pe biata fată pe care o vedeți aici și să deshame unul din caii mei și să fugă cu... Sacoșa goală a sărmaneii domnișoare se află în trăsură... Ea păstrează încă mirosul bijuteriilor ce erau acolo și mă gândesc... îți intră în tot nasul acest miros, căci este puțin cam târziu ca să găsești ceva de luat.

— Așadar, tu ai fost prădat de un călător? s-a informat șeful briganzilor, profund decepționat.

— Da, a răspuns tânăra fată luând o înfățișare dezolantă. Mortul acela de colo. El părea să știe exact ce purtam asupra mea. De unde o știa el asta, asta-i ceva de neînțeles. Tovarășul său mi-a luat tot ce aveam.

— Și acela a scăpat?

— Da, pe unul din caii mei, mizerabilul! a făcut surugiul.

Banditul a examinat sacoșa jalnic de goală, a cercetat cu atenție mortul și a mormăit în cele din urmă clătinând din cap:

— Dracul să-l ia! Nu-l cunosc pe individ... Dar ce caraghios ciudat, să ne păcălească astfel!

Plin de ciudă, el a privit-o pe tânăra fată și a spus:

— Cât aveai totuși asupra ta?

— Vai! Doar câteva mii de dolari în bancnote și o sumă puțin mai mare în obiecte prețioase.

— La naiba! Asta merită toată truda ca să ne punem pe urmele lui. Înainte, băieți și-l vom face să uite gustul de

pâine.

El s-a întors spre surugiui:

— Hei, surugiule, la ce distanță în urmă?

— Poate trei mile... cum gloaba era șchioapă, el nu poate să fie încă prea departe.

A fost de ajuns un ordin scurt al șefului pentru ca toți briganzii să fie îndată în șei și să plece imediat.

Surugiul i-a privit îndepărtându-se și a spus râzând:

— Vai! Vai! Vor găsi calul legat și vor crede că confratele lor l-a lăsat acolo, nefiind în stare să ducă un călăreț, însă vor sfârși prin a se convinge că animalul nu era șchiop... Atunci își vor da seama că noi i-am înșelat și vor reveni spre noi spumegând de furie... Dar cu aceste șmecherii se încurcă ei înșiși...

Și vorbind așa, conductorul i-a făcut pe cei cinci cai ai lui să spele putina într-o viteză nebună.

La stația următoare, el a preluat șase cai odihniți, pe care i-a mănânat furtunos și diligență a ajuns fără vreun alt incident important în Paradisul Jucătorilor, care era pe atunci unul din stabilimentele minerilor, cel mai rău famat din tot Far-Westul.

— *Hola*, Buffalo Bill, de când ai devenit surugiui?

Cu aceste cuvinte l-a primit patronul hotelului cu firma Casserole și al salonului alăturat, un fel de braserie-tripou cunoscut sub denumirea de Asul de Carou.

— Da, de această dată eu conduc diligenta poștală, Dave și ți-o aduc pe această domnișoară, căreia să-i asiguri cea mai frumoasă cameră din tristul tău coteț de găini... Cât privește clientul din interior, el nu are nevoie decât de o lopată de gropar, după cum poți să te convingi.

— E ceva ciudat cu tine, Buffalo Bill, tu aduci mereu vânat, pe când acesta nu este acum un animal, ci un om!

Hangiul a înaintat spre tânăra fată.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, Miss și extrem de supărat că ați fost devalizată.

— Doamne! Dar n-am fost deloc devalizată, datorită acestui gentleman, pe care dumneata l-ai numit Buffalo Bill... Ești, domnule, cercetașul acela atât de celebru sub

numele de Buffalo Bill? a întrebat ea pe neînfricatul care o adusese la destinație.

— Mă numesc William Cody, Miss și sunt cercetaș militar. Însă mă numesc și Buffalo Bill, a spus el cu simplitate.

CAPITOLUL II

UN ZBOR PE FEREASTRĂ

Călătoria transportată în diligență de Buffalo Bill era destul de tânără și frumoasă, două calități care nu se întâlneau decât foarte rar în Paradisul Jucătorilor. În această adunătură de căutători de aur, bătrâni sau tineri, indivizi onorabili sau vagabonzi, cavaleri ai industriei, șarlatani, jucători și trișori și altfel de canalii și animale de pradă de aceeași teapă. N-a fost defel de mirare că ea a devenit imediat obiectul atenției generale. Dave i-a dat cea mai minunată cameră pe care hotelul său a putut să-i ofere. Însă frumusețea încăperii nu valora în realitate prea mulți bani și oferea în consecință prea puține posibilități pentru un sejur unei tinere domnișoare.

Dave s-a oferit de asemenea să i se aducă masa în cameră, însă frumoasa străină a preferat să mănânce la masa oaspeților.

Când ea a intrat în sala de mâncare, unde se aflau vreo cincizeci de clienți, în lipsă de alte lucruri folositoare, ca furculițe excelente, se mânca deja cum se putea, cu un mare zgomot, încât de-abia se putea auzi ceva. Și deodată s-a lăsat, subit, o tăcere asemănătoare aceleia care domnește într-o biserică.

Ea a mâncat repede și s-a retras fără nici un incident în cameră.

— Cine este aceasta? s-a informat hotelierul la urechea cercetașului.

— Ah! O cunosc superficial, tot atât de bine ca și tine, camarade.

- De unde vine ea?
- Nu m-am preocupat de asta. Întreab-o, dacă ții așa de mult să afli!
- Însă spune-mi cel puțin cum se face că tu conduci diligență poștală?
- O! Asta-i foarte simplu. Cei doi conductori de dinaintea mea au fost uciși, iar eu socotesc că este necesar să ajung să aflu cine a comis aceste două omoruri.
- Și ai să reușești?
- Unul din briganzi era călătorul meu. Dar el nu are nici o legătură cu bandiții care, la rândul lor, ne-au oprit mai încolo.
- Așa că te afli aici în expediție, pe urmele întrerupătorilor de drum, Cody?
- Sunt pe cale de a îndeplini o mică misiune secretă, care trebuie păstrată mai mult pentru satisfacția mea decât a altora, a zis cercetașul râzând.
- Deodată el și-a întors capul spre servitorul chinez al stabilimentului, pe care minerii aveau nărvul să-l numească bărbatul femeie de cameră și văzând că acest personaj „ceresc” încerca să-i atragă atenția, el l-a apostrofat în acești termeni:
- Ei bine! Waschi, Wischi, Wuschi, ce s-a întâmplat?
- Domnisoala americană a spus că ea dolește să volbească cu dumneavoastră. Dai un pic lepede, a bălmăjit purtătorul de coadă, care la fel ca toți chinezii nu-l putea pronunța pe „r”.
- Eu nu cred deloc ca ea să se fi exprimat în acest fel, dar nu sunt mai puțin la dispoziția sa, a zis râzând cercetașul, care l-a urmat pe chinez.
- Hotelierul Dave care-și vâra mâna în toate treburile, fără a fi de altfel un ins îndemânat și șiret, nu-și neglija defel buna administrare a propriilor interese, cântărind cu ochii săi pricepuți omul înalt și voinic ce se îndepărta:
- Vreau să mănânc și eu însumi la cina pe care o voi servi dragilor mei clienți și va fi o mică pedeapsă dacă Buffalo Bill nu cunoaște pe tânăra fată și nu știe pentru ce motive și de ce a picat atât de subit aici, ca din nori, în

Paradisul Jucătorilor! Însă el nu vrea să divulge, vicleanul!

Apoi s-a dus la jechoasele registre ale hotelului, în care clienții trebuiau să se înscrie imediat după sosire și acolo a citit clătinând din cap: Amy Andrews.

— Asta nu spune mare lucru, mai bine zis, nimic. Nu se știe nici dacă ea este celibatară sau căsătorită. Și are un scris îndrăzneț și apăsător ca al unui bărbat... Dar mi-e egal, asta-i într-adevăr femeia cea mai atrăgătoare pe care drăguțul nostru târgușor a văzut-o vreodată. Atât doar că, iată, nici o mutrișoară drăguță nu s-a arătat cândva la noi, fără să urmeze moartea și masacrul! Trebuie să mă pun imediat pe adulmecat ca să știu cine este, ce face și de unde vine.

În acest timp Buffalo Bill s-a lăsat condus de către chinez până la galeria superioară, unde a întâlnit doi haidamacii zdraveni, din care unul l-a apucat pe chinez de vestă, fără altă ceremonie, strigând:

— Buck, dă-mi cuțitul tău, ca să tai urechile acestui blestemat de necredincios.

Nefericitul astfel amenințat a scos niște strigăte jalnice, încercând să scape și să fugă. Însă brutalul călău îl ținea puternic de mână. Preluând cuțitul tăios pe care i-l întindea camaradul său, el a adăugat:

— Vreau să-i tai urechea dreaptă și s-o păstrez. Poate că îmi va purta noroc la joc, Dan!

— Lăsați-l pe acest om și încă imediat!

Și rostind aceste cuvinte, Buffalo Bill s-a postat în fața celor doi agresori.

— Vrei să te amesteci în această afacere, Buffalo Bill? Într-adevăr? a întrebat primul pe un ton sec.

— Mă gândesc că tu ne cunoști pe amândoi! a zbierat tovarășul său.

— Desigur, vă cunosc ca o pereche de monștri și nu voi permite să mutilați pe acest sărman diavol de chinez, cum ați făcut atâtea altele, a replicat Buffalo Bill defel intimidat.

— Mai întâi să i-o plătim. Rândul tău va veni după aceea, a scrâșnit primul.

— Lăsați-l pe acest om!

— Nici nu mă gândesc la asta!

Ceea ce s-a petrecut apoi, cei doi cumetri au fost incapabili mai târziu să spună cu siguranță.

Primul a simțit cu buimăceală că îi alunecă pământul de sub picioare. Apoi i s-a părut că picioarele i se agită în aer... și din ce în ce mai mult uimit a avut senzația că puternicul său corp zboară pe fereastra deschisă ca un balon elastic, ca apoi să aterizeze brutal pe o grămadă de băligar situată la zece picioare mai jos.

Aproape în același moment, demnul său coleg a fost și el azvârlit cu aceeași eleganță și posteriorul său de vaste dimensiuni a căzut pe capul celui dintâi, în așa mod încât în prima clipă a avut impresia că cerul se transformă în cimpoi.

— Hi! Hi! Buffalo Bill este cel mai tale dintle oamenii Amelicii, a rânjit cerescul chinez nemaiputând de bucurie. Săimanul Li Hei Thsung nu va uita niciodată salvarea de către bunul său plieten Bill Cody!

Foarte calm, Buffalo Bill a urcat scara și observând-o pe Amy Andrews aplecată pe balustradă, care fără nici o îndoială fusese spectatoare la întregul incident, i-a spus:

— Acesta-i un sejur care nu poate deloc să-ți convină, Miss și sunt dezamăgit dacă v-am dat câteva emoții.

— Acesta nu este un motiv care trebuie să vă oprească. De altminteri, se pare că știți de minune cum trebuie să tratați pe aceste brute dezordonate. Mister Cody... Eu n-am văzut niciodată în viața mea o asemenea forță și sunt fericită să am ocazia de a fi martorul ei.

— După cum sunt bine informat, ai dorința să-mi vorbești, Miss.

— Fără îndoială, eu...

— Eu am zis malelui celcetas că flumoasa domnisoală vlea să-i volbească telibil de lepede, a spus omul cu coadă.

— Ei bine, chinezule, asta-i prea mult! Mi-am exprimat rugămintea politicoasă ca domnul Cody să-mi facă o vizită de îndată ce-i permite timpul.

— Bunul nostru Li Hei Thsung a vrut numai să-și arate zelul... Cu ce vă pot servi, Miss? a întrebat Buffalo Bill

intrând în cameră.

— Luați loc, vă rog, a început tânăra fată și permiteți-mi să vă spun că mi-ați oferit deja servicii atât de mari și atât de prețioase, încât îmi vine greu să fac din nou apel la amabilitatea dumneavoastră... Dar mă găsesc aici angajată într-o misiune de un fel cu totul particular și este foarte posibil ca ea să mă antreneze să străbat mari și numeroase așezări de mineri... Da și poate va fi nevoie să mă îndrept înspre un sat indian. Aș vrea să te rog pe dumneata dacă ai consimți să fii ghidul și sfătuitoarea mea, prietenul meu și protectorul în aceste călătorii periculoase. Spune-mi ce dorești ca onorariu și să fii sigur că voi accepta suma cea mai mare, compatibilă cu resursele mele, pentru a te hotărî să accepți rugămintea mea.

— Miss Andrews, eu mă găsesc tot timpul la dispoziția celor care-mi cer sprijinul. Cu atât mai multă înțelegere când e vorba de ordinele unei tinere persoane, care pare să aibă o dublă nevoie de ajutor, într-o regiune unde domnesc, ca și aici, moravuri sălbatice și de necontrolat. Serviciile mele sunt deja plătite de către guvern. Deci nu vei avea de a face față decât cheltuielilor pentru echipament și alte lucruri neprevăzute pe care le găsești necesare pentru propriul dumitale interes. Însă nu vei vărsa nimic pentru cele privitoare la serviciul meu. Dar pentru ce nu te îndrepti spre fort și nu te pui acolo sub protecția colonelului Carson? Sunt încredințat că acestui galant ofițer îi va face plăcere să te ajute la toate treburile cu sfaturile și cu ajutorul său efectiv.

— Nu, pentru moment prefer să-mi urmez propriul meu drum și să-mi îndeplinesc în felul meu angajamentul ce mi l-am asumat. De altminteri, n-am zis că nu voi fi obligată să merg mai târziu la fort. Însă înainte de a pleca de aici îmi vor trebui câteva zile de repaus.

— Asta intră cu totul în vederile mele, Miss, cu atât mai mult cu cât, după cum am spus-o deja, din niște motive precise m-am angajat să iau slujba de surugiu la serviciul poștal și trebuie să-mi duc planul la bun sfârșit... Însă după ce se va scurge o săptămână, voi fi în întregime și din toată

inima în serviciul dumitale.

— Asta se potrivește de minune. Deci mâine noi vom discuta mai pe larg afacerea care mă interesează. Este o șansă foarte mare pentru mine de a găsi un sfătuitor ca dumneata, căci am fost martora energiei și curajului dumitale... De altfel, văd în dumneata ceva care întrunește într-un mare grad cele două calități.

Buffalo Bill a primit complimentul fără a rosti un cuvânt. El s-a înclinat adânc și a părăsit camera.

Pe coridor îl aștepta hotelierul Dave cu fața răvășită.

— O nenorocire după alta! Buffalo Bill, ai băgat-o pe mânecă!

— Eu... Cum așa?

— O să ai de furcă din cauza acestui păgân! Ce interes ai avut la urma urmei să te bagi în afacerea celor doi indivizi?

— Fii bun și ascultă! Nu sufăr niciodată ca o ființă fără apărare să fie mutilată sub ochii mei.

— Dar știi cu cine ai de-a face?

— Nu știu nimic și asta nu mă interesează defel.

— Li se spune Moartea Dublă și domină discreționar pretutindeni.

— Sunt niște brute.

— Au jurat să te facă să mănânci urechile chinezului și în acest scop l-au și târât în salon, unde te așteaptă. Însă urmează-mi imediat sfatul și părăsește fără întârziere colonia.

Buffalo Bill a început să râdă din toată inima și a spus:

— Ce idee, Dave! De ce urli înainte de a primi loviturile?

— Păzește-te! Eu îi cunosc pe cei doi tovarăși.

— Iată, eu am venit aici cu un scop bine determinat, care mă obligă să dau un târcol salonului tău. Vom vedea imediat ceea ce se întâmplă acolo. În tot cazul, nu intru acolo pentru a căuta scandal, însă nu voi fugi de el cu atât mai mult.

— Cody, ți-o repet, căci asta te va frige!

— Dacă ei vor o afacere, atunci ei mă vor pândi și mă vor găsi aici sau aiurea. Deci e mai bine s-o terminăm cât mai repede... Vii cu mine, Dave?

— Da, însă te-am avertizat și mă spăl pe mâini!

— Nu exagera, Dave. Îți freci singur ridichea! Cât privește spălatul, nu renunța atât de ușor la asta, a zis cercetașul râzând cu zgomot.

Buffalo Bill a intrat în salon pe o ușă alăturată.

În această cafenea sărac mobilată, ornată ca un contoar sau bar, el a văzut o mulțime de oameni care așteptau în liniște sosirea sa. Ochii de linx ai cercetașului au distins repede pe cei doi fanfaroni. Erau așezați în fața unei mese și jucau cărți, în timp ce nefericitul chinez zăcea la picioarele lor legat și cu căluș. Dintr-o clipire de ochi în fiecare mână a lui Buffalo Bill a apărut câte un revolver și îndreptând aceste arme asupra celor doi jucători aiuriți, le-a spus înaintând foarte aproape de ei cu un surâs batjocoritor pe buze:

— Ei bine, domnilor săritori prin văzduh, se pare că doriți să-mi vorbiți!

— Desigur, a mormăit unul dintre ei furios, însă cuprins de un tremur și holbându-se în fața țevii revolverului îndreptat spre el. Bineînțeles, dar în mod cinstit... însă te-ai îndreptat către noi ca un șarpe și ne-ai luat prin surprindere într-un fel cu totul rușinos!

— Ai, ai, ai! Acesta-i un loc public și cine se amestecă în public făcând asemenea lăudăroșenii trebuie să se păzească.

Și adresându-se hotelierului, care nu-și putea crede ochilor, a adăugat:

— Dave, dezleagă-l totuși pe sărmanul chinez culcat la picioarele acestor ticăloși!

Hotelierul s-a executat imediat și omul eliberat s-a apropiat ploconindu-se și dând din mâini la picioarele lui Buffalo Bill, care i-a strigat:

— Chinezule, scoate cuțitul de la centura acestui lăudăros. Același cuțit cu care el te-a amenințat de curând... și taie urechile celor doi netrebnici dacă ei nu promit solemn și imediat să fie pașnici și să te lase liniștit în viitor.

— Eu este plea feliicit... mă face buclie să tai ulechile

nelusinaților, a asigurat cerescul om, care a luat cuțitul și striga agitându-l.

— Vorbești serios? a zăbierat unul din cei doi amenințați, care-și schimbase culoarea și își reținea cu greu tremurul.

— Asta-i tot ce este mai serios! Dacă nu jurați să fiți pașnici și dacă nu făgăduiți să părăsiți pentru totdeauna colonia într-un interval de jumătate de oră, veți rămâne pe loc fără urechi! Este necesar ca voi să simțiți pe propria piele ce suferă un biet amărât supus unei asemenea operații.

— Ne ții la discreția dumată... Știm că ești fără rival la tir, Buffalo Bill, a gemut unul.

— Ești un laș! a urlat celălalt. Pune la o parte revolverele și-ți vom arăta repede ce înseamnă pentru noi o luptă în toată regula.

— Mai înainte cu o oră voi ați și avut o luptă în regulă. Făgăduiți mai întâi să părăsiți pentru totdeauna așezarea, sau poate vreți ca mai întâi să vă tai urechile, pentru ca să vă recunosc mai ușor.

— Noi nu putem face nimic, camarade! a gemut primul.

— Absolut nimic.

— Atunci noi o să plecăm, dar unde?

— Orișunde și vom aștepta să ne sună la rândul său ceasul. Nu există nici un câine care să nu aibă măcar o dată o zi bună! a răcnit cu turbare tovarășul său.

— Pregătiți-vă de plecare, sau vă găuresc cu câte un glonț zdrențele voastre de urechi, pentru a vă marca cu un semn de recunoaștere până la sfârșitul vieții voastre, i-a amenințat Buffalo Bill.

Cei doi s-au ridicat încet de pe scaune și într-o liniște în care nu se auzea decât respirația frământată a celor prezenți, ei au pornit spre ușa de alături, prin care intrase Buffalo Bill.

Însă în clipa când au ajuns la ușă, unul din ei s-a întors cu iuțeala fulgerului, cu revolverul în mâna dreaptă. Arma lui și cea a cercetașului au izbucnit în același timp și o a treia detunătură a răsunat imediat după aceea.

Cea de a treia împușcătură fusese trasă de Buffalo Bill.

Primul său glonț i-a zburat creierii omului care a tras pe deasupra și tovarășul său îngrozit avea urechea smulsă de al doilea glonț.

— Eu v-am pus semnele după cum v-am promis... Dispareți! a strigat cercetașul cu o voce înspăimântătoare.

Supraviețuitorul a năvălit afară slobozind un urlet de durere și de spaimă, căruia i-a răspuns un strigăt unanim de bucurie slobozit de asistență, care a înțeles în această clipă că regimul de teroare a Morții Duble luase sfârșit pentru totdeauna.

Hotelierul Dave a spus atunci:

— E bine că au primit ce meritau. Erau indivizii cei mai discreditați din toată colonia și fiecare dintre ei are pe conștiință câte vreo duzină de oameni uciși... Și acum vom merge să ne liniștim împreună. Trebuie de băut o cupă pentru a ne reveni din această emoție.

— Da, însă nu voi bea decât o dată. Căci sunt obosit și trebuie să pornesc din nou mâine dimineață la prima oră cu diligență, a explicat Buffalo Bill. Toarnă pentru toți. Este rândul meu să plătesc... în sănătatea dumneavoastră, domnilor și să aveți puțința de a vă lăuda întotdeauna cu un asemenea sfârșit!

El s-a înclinat politicos și-a golit paharul și a părăsit cafeneaua în mijlocul uralelor asurzitoare ale clienților. În treacăt, el i-a cerut patronului să îngroape de îndată cadavrul căzut sub glonțul său.

CAPITOLUL III

BĂTRÂNUL TRAPPER

GHEARĂ DE URS

A doua zi în zori, Amy Andrews s-a trezit la plecarea diligenței. Ea s-a grăbit spre fereastră și l-a văzut pe Buffalo Bill deja instalat pe banca vizitiului.

— Ce bărbat semeț! a murmurat ea. Privirea îi este iluminată de seninătate ca aceea a unui tânăr zeu... Și totuși, prin câte încercări n-a trecut el în timpul zilei și al nopții de ieri!

Seara târziu, ea aflase de la chinez ce se petrecuse în salon și comportarea hotărâtă a cercetașului cu această ocazie îi sporise, dacă se poate spune așa, cultul pentru eroul nostru.

— Acesta-i în întregime omul care-mi trebuie pentru scopul pe care îl am în vedere și-a spus ea. Am mare noroc că a consimțit să-mi consacre serviciile sale.

La masa la care s-a așezat după primul dejun, ea nu s-a interesat decât de noile isprăvi ale lui Buffalo Bill și patronul hotelului i-a ținut companie frumoasei străine pentru a-i povesti cu o inepuizabilă limbuție evenimentul pe care ea îl știa deja.

Amy Andrews a adus cu iscusință vorba despre caii pe care îi putea găsi în campament și întrucât patronul îi vindea cu totul în mod special proprii săi cai, ea a căzut repede de acord cu el asupra prețului și i-a explicat că

adusesse cu sine șaua și căpăstrul în bagaje.

— Este posibil să angajez un om care ar putea să mă conducă mâine ca să vizitez stațiunea și împrejurimile? I-a întrebat pe hotelier.

— Cu siguranță, domnișoară, sau trebuie să zic doamnă? Și-a permis să insinueze Dave.

Dar Amy i-a tăiat vorba râzând:

— În întregime după voia dumitale, domnișoară sau doamnă. Pentru mine asta nu are nici o însemnătate.

— Hm! a mormăit hangiul vizibil decepționat văzând că tactica sa trăgăna lucrurile. Întâmplarea pare să fi aranjat într-adins treaba. În colonie se află cu siguranță omul cel mai apt pentru o asemenea sarcină. Acesta este bătrânul trapper supranumit Gheară de urs. El se dă vânător de animale cu blănuri, însă eu cred că mai degrabă ochii îi sunt atrași de niște filoane de aur ascunse încă în munți.

— E bine. Atunci, faceți-mi cunoștință cu el, a zis Miss Amy ridicându-se pentru a se reîntoarce în camera sa.

Câteva minute după aceea, hangiul l-a chemat pe acesta pentru a-l recomanda. La vederea tinerei fete, bătrânul, tulburat și-a scos imediat pălăria fleșcăită și s-a înclinat cu toată stângăcia animalului de la care își împrumutase numele.

— Încântat, Miss, să fac cunoștință cu dumneata, a făcut el cu o voce de bas adânc. Asta îmi măgulește mândria, chiar nai mult dacă aș simți un cui în talpă.

Amy Andrews a surâs și i-a oferit un scaun. Însă hotelierul, curios din firea lui, a dorit să se înțeleagă că invitația i se adresa lui. Era pe cale de a se așeza după o mare reverență și cu un aer foarte amabil, când Gheară de urs, i-a făcut liniștit această observație, simulând un surâs:

— Spune-mi totuși, camarade, în caz că ai de spus câte ceva tinerei persoane nu folosi asemenea maniere! Eu am să mă retrag cât timp vrei și voi reveni mai târziu!

— O, nu! Pentru nimic în lume, s-a bâlbâit sărmanul om pus cu spatele la perete... Vreau numai să-mi dau seama dacă Miss Andrews are tot ce-i trebuie și...

— Ei bine, ai bunătatea să te eclipsezi, însă cu cât mai

puțin zgomot posibil, a făcut bătrânul trapper clipind cu ochiul semnificativ spre ușă.

Când bravul Dave, cu o înfățișare descumpănită a părăsit scena, Gheară de urs s-a lăsat să cadă pe un scaun ce se găsea aproape în fața ușii, putând bine de acolo să supravegheze intrarea.

Gheară de urs avea o înfățișare ciudată, însă deloc antipatică. Era îmbrăcat în întregime cu un costum complet din piele tăbăcită de cerb. Capul îi era înfundat într-un fel de căciulă din piele de vulpe, al cărei coadă foarte stufoasă îi cădea pe spate și un colier făcut din gheare de urs, după cum obișnuiau să poarte șefii indieni, îi atârna de grumaz.

Părul de pe cap și barba îi erau extraordinar de lungi și unul și cealaltă îi erau extrem de brăzdate de fire argintii.

Chipu-i bronzat avea o expresie bărbătească, pe care se imprimau totuși inteligența și eleganța.

— Doriți să-mi vorbiți de ceea ce mi-a spus hotelierul? a făcut Gheară de urs pentru a lega conversația.

— Într-adevăr, vreau să cunosc împrejurimile și să vizitez taberele de mineri, pe scurt, doresc să mă informez în general asupra peisajului regiunii și a genului de oameni de pe aici. Am cumpărat deja un cal pentru mine și am închiriat unul pentru dumneata. Căci dorința mea este ca de mâine să mă însoțești și să mă aperi pe tot timpul în care Buffalo Bill, care trebuie să vă preia aceste îndatoriri, va fi absent. Toate acestea în schimbul unei echitabile remunerații.

— Buffalo Bill, a întrebat bătrânul trapper, cercetașul?

— Chiar el, îl cunoști?

— Da, desigur. Nimeni nu mi-a pus o asemenea întrebare. Cine nu poate să-l cunoască pe Buffalo Bill, Miss?

— Fără îndoială. El pare foarte popular, atât de popular, deoarece este valoros și fără egal prin disprețul său față de moarte.

— Buffalo Bill nu cunoaște frica de moarte și omul care ar putea să-i facă cunoștință cu aceasta va fi mult așteptat să se nască... îl iubesc ca pe un fiu și nu vreau decât un lucru. Ca acesta să fie într-adevăr el.

— Îmi place foarte mult să te ascult vorbind astfel și...

Dar ea s-a întrerupt dintr-o dată pentru a urmări cu ochii dilatați de surprindere gesturile vizitatorului său. Bătrânul trapper a scos un revolver de la centură și a ochit broasca ușii. Ca și cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

Miss Amy a scos un țipăt de spaimă când a răsunat focul revolverului și a smuls așchii din ușă deasupra încuietorii.

În același timp s-a auzit un strigăt ascuțit, urmat imediat de zgomot de pași ce se îndepărtau cu iuțeală.

Bătrânul trapper a zis râzând:

— Sper că nu v-ați temut, Miss. Aceasta nu-i decât o mică glumă nevinovată pe care mi-am permis-o față de bravul nostru hotelier. Am văzut clar că bravul Dave își ținea urechea lipită de ușă... Și am tras destul de sus pentru a nu-l atinge. El știe încă bine să alerge, cât îi de greoi și nu i-a fost anevoie să dispară.

Tânăra fată nu și-a putut reține râsul, un asemenea mijloc folosit de bătrân pârându-i-se original. Oricum, era foarte nimerit să-l dezguste pe hotelier ca să mai spioneze în viitor.

— Sper că n-a fost rănit, a spus ea.

— Aș! A și revenit deja! a făcut Gheară de urs.

Într-adevăr, s-a bătut în ușă și demnul hangiu a apărut însoțit de contabil și de bravul Li Hei Thsung!

Patronul era palid ca un mort și picioarele îi bățâiau.

— Eu... eu... eu sp... eu sper că n... n-ați fost ră... răniți, a bâiguit el în mod jalnic. N... Noi a... noi am au... auzit o împuș... împușcătura!

— Ah, nu! Eu am fost acela care pur și simplu am vrut să-i arăt lui Miss cum știu să trag, a spus bătrânul trapper cu un aer bine dispus. Acolo pe broască se așezase o muscă curioasă și am vrut să-i plasez un glonț în ureche... din nefericire am scăpat-o.

Îndată bravul Dave și-a frecat urechea și a bombănit ceva, care trebuia să fie o scuză și s-a retras cu cei doi însoțitori ca un câine murdar care întâlnește un jet dintr-o pompă.

— Și-acum, Miss, el nu va mai asculta prea curând pe la uși... Am avut poftă să râd în hohote când a început să-și frece marile pavilioane ale urechilor. Nu-și va stăpâni tremuratul picioarelor înainte de a turna pe gât o sticlă de whisky... Ah, da! Asta vă uimește. Însă cu procedee de acest fel te faci respectat în această regiune, a spus trapperul surâzând satisfăcut. Acum capitolul tragerii este închis, dacă binevoiți. Vorbeam tocmai de Buffalo Bill, dacă nu mă înșel.

— Sunt foarte fericită că ești în relații atât de prietenești cu marele cercetaș, a spus tânăra fată, care și ea, nu putuse să-și rețină o pornire irezistibilă de râs la apariția subită a lui Dave.

— Noi suntem prieteni, nu există aici nici o îndoială și când eu l-am văzut pe drumul poștal, atunci...

— Deci l-ai văzut deja pe Mister Cody și i-ai și vorbit?

— Cine-i acesta? a făcut bătrânul trapper derutat.

— Mister William Cody, acesta-i adevăratul nume al lui Buffalo Bill, a explicat tânăra fată.

Gheară de urs a început să râdă de confuzie.

— Nu trebuie să te lași pe seama poveștilor. Buffalo Bill se numește Buffalo Bill și cât privește numele de Cody, nu mi pasă de el.

— Așadar. L-ai văzut pe Buffalo Bill?

— Da.

— Unde este acum?

— El urmează drumul care traversează Munții Stâncoși.

— Când i-ai vorbit?

— În această dimineață, Miss, când a plecat cu diligența și chiar a vorbit de dumneata.

— Ți-a dat vreun comision pentru mine?

— Sunt chiar pe cale de a mă achita de comisionul său.

— Oh, atunci scuză-mă!

— Cu toată plăcerea, deși nu știu ce să scuz. Așadar, cum ți-am spus, am vorbit cu cercetașul, care m-a întrebat dacă voiam să-i fac un serviciu. În toate ocaziile ce se vor ivi, i-am răspuns eu. După care a zis: Ascultă, bătrâne, n-am decât aceasta să-ți spun. Acolo la Casserole, locuiește

acum cea mai fermecătoare persoană din toată America - da asta-i ce a spus, Miss - și i-am promis, a continuat el. S-o conduc pe urma unui om pe car dorește să-l găsească, după cum mi-a zis.

— Ei bine! Și după aceea? a întrebat tânăra fată cu fața colorată de o roșeață atrăgătoare.

— Apoi a continuat astfel:

— Comunică-i că am fost însărcinat cu o afacere de serviciu, pe care trebuie s-o duc la bun sfârșit și care face reîntoarcerea mea nesigură câțva vreme.

— Ah! Ți-a spus asta? a întrebat tânăra fată decepționată.

— El a zis astfel... Așa că, Gheară de urs, fă-o pe domnișoară să știe că un curier de la fort m-a întâmpinat pe când părăseam hotelul, prin care comandantul îmi trimite instrucțiuni cu privire la ceea ce am de făcut înainte de toate. Așa că ai să-i spui că se poate baza pe tine ca pe mine însumi. Și până când voi putea reveni la vremea potrivită, ea se va servi de ajutorul tău.

Expresia unei vii decepții nu era prea vizibilă pe fața tinerei fete, totuși ea știa să se stăpânească și a spus cu energie:

— De vreme ce Buffalo Bill a promis că va sosi mai târziu, totul va fi bine... În ce te privește, eu îți voi acorda încrederea cea mai deplină, domnule!

Ea a întrebat de numele lui real și l-a privit cu atenție.

— Gheară de urs, sau mai pe scurt. Gheară, cum îți place, Miss. Căci numele pe care sfânta mamă mi l-a dat l-am uitat de mult.

— Ei bine, Griffie, de vreme ce Buffalo Bill s-a adresat mie, eu sunt sigură că dumneata ești omul pe care îmi trebuie. Vom pleca mâine dimineață și vom merge repede să cumpărăm cele trebuincioase... Eu îți voi înmâna tot ce trebuie pentru asta.

— Bine, voi da ochii cu omul cu cap roșu, cu contabilul acela...

— Nu mă îndoiesc că vei face cât mai bine, Mister Griffie.

— Oh! Numai Griffie, îndrăznesc să te rog... Toți locuitorii

orășelului se numesc Mister... Dar a te numi Gheară de urs trebuie mai întâi să poți să plătești un colier ca acesta de aici... și un asemenea colier semnifică că ai dat piept de cincizeci de ori cu moartea, căci un urs grizzly autentic și mare de tot este mai rău decât trei tigri împreună.

El a râs din toată inima și a ieșit pe ușă.

CAPITOLUL IV

UN OM PREVENIT

VALOREAZĂ CÂT DOI

Pentru hagiul Dave, pierderea atât de repede a frumoasei sale cliente a fost o mare mâhnire, în cinstea acesteia el se spălase de două ori, lucru pe care nu-l făcea de regulă decât la cincisprezece zile și numai din respect față de dorințele insistente ale clienților.

În plus, își pusese până și o cămașă nouă refolosită, ceea ce n-o făcea decât de Sfânta Vineri, înnodând în jurul gâtului o cravată roșie și chiar și-a trasat în păr o cărare, cu o furculiță, în lipsă de pieptene!

Și iată că toate aceste strădanii făcute cu dragoste erau osteneli zadarnice! Dacă încă și-ar fi putut calma supărarea dublând prețurile obiectelor de echipament! Însă bătrânul trapper nu-l putea suferi. Un personaj puțin agreabil în afaceri acest Gheară de urs. Ah! Dacă bravul Dave ar fi fost destul de curajos pe cât era de fricos și și-ar fi protejat prețioasa sa existență, el nu și-ar fi amestecat adevăratele sale interese cu acest individ fără rușine! Dar exista o treabă care-i strica socotelile, aceea că Gheară de urs era un bun trăgător și care trăgea cu revolverul cu ușurință și instantaneu. Or hotelierul nu era iubitor de astfel de exerciții, îndeosebi când persoana sa durdulie trebuia să servească drept țintă.

Bravul om a luat deci o înfățișare plăcută rău ascunsă și

când frumoasa lui clientă a plecat în compania bătrânului trapper, s-a despărțit de ea cu mii de urări, spunându-i mereu că cea mai bună cameră a sa va rămânea mereu la dispoziția domnișoarei și că el spera cu tărie ca ea să se numere din nou, într-un termen scurt, printre musafirii hotelului său. Care se bucura pe drept de aprecierea generală.

El a rămas privind după cei doi porniți la drum, clătinând din cap până au fost înghițiți de depărtări.

— Am să dau mult ca să știu ce poate să facă în această regiune sălbatică. Să pariez că el nu va câștiga aici un pic de aur cu ea? În sfârșit, nu trebuie de aruncat coada după secure. Zilele trec și nu se aseamănă între ele, a mormăit el.

Trei zile mai târziu un grup de oameni stăteau în fața hanului așteptând întoarcerea diligenței, căci era data reglementară a sosirii acestora.

Printre ei se găsea fanfaronul din colonie destul de bine pedepsit de Buffalo Bill. Acesta era supraviețuitorul destul de temut cândva și în posesia legitimă a unei atât de rele reputații sub numele de Moartea Dublă. El dăduse asigurări că nu venise decât pentru a asista la înmormântarea fratelui său și trebuia să plece imediat cu diligență spre est.

Nimeni nu se compromitea cu el și nici nu se neliniștea.

De îndată ce trăsura s-a apropiat și s-a putut vedea că era Buffalo Bill, de această dată încă pe banchetă, fanfaronul a alergat cât a putut de repede după un colț al hanului, unde și-a luat în grabă carabina, a pus-o la umăr la repezeală, a țintit spre Buffalo Bill și a tras.

Oricât de promptă a fost această manevră. Buffalo Bill a fost totuși încă și mai expeditiv. Cu toate că era cu biciul și cu frânele în mână. El avea pregătit într-una din mâini un revolver încărcat, în așa fel că cele două arme au bubuit în același timp.

Buffalo Bill nu a fost atins. Glonțul ucigaș n-a făcut decât să străpungă borul larg al pălăriei sale.

Dimpotrivă, focul tras de cercetaș a dovedit încă o dată perfecțiunea ochiului său, căci proiectilul i-a tăiat fața

ucigaşului, care a scăpat arma cu un strigăt de spaimă şi a dispărut după colţul casei, întorcându-se ca o sfârlează.

La un minut după aceea, un grăjdar a spus că rănitul, cu faţa acoperită de sânge, s-a aruncat pe calul său şi a plecat ca ieşit din minţi în direcţia munţilor.

— Lasă-l să fugă! a spus Buffalo Bill înălţând din umeri şi s-a adresat chinezului, care spre surprinderea generală cobora chiar atunci din diligenţă:

— Dacă am putut înfrunta pe acest asasin, asta-i datorită ţie. Li Hei Thsung, căci tu ai venit să mă aştepţi la mai multe mile de aici şi m-ai avertizat să mă păzesc de ticălosul ce-mi pregătea o cursă. Ce s-ar fi ales din mine fără fericita ta prevenire. Toată viaţa mea n-am să uit acest serviciu. Eu sunt prietenul tău, un prieten pe care te poţi bizui tot timpul!

— Dave. Trimite pe cineva în camera lui Miss s-o anunţe că m-am reîntors şi că mă voi prezenta la ea mâine dimineaţă.

— În camera lui Miss Amy?

— Ei, da, nu înţelegi?

— Însă Miss Andrews nu mai este aici.

— Nu mai este aici? a întrebat Buffalo Bill mirat. Şi a reluat: Ah! Am înţeles. A plecat să facă o excursie. Asta-i mai bine. De această dată n-a fost o spectatoare a acestui stupid schimb de focuri.

— Eu nu ştiu că ea trebuie să revină curând! a mormăit hotelierul nemulţumit. În tot cazul, ea nu mai este aici.

— Atunci, ea a plecat?...

— Da, cam aşa ceva.

— Şi de când a plecat?

— De trei zile.

— Singură?

— Nu, cu bătrânul Gheară de urs.

— Cu cine?

— Cu bătrânul trapper din muntele pe care noi îl numim de obicei Gheară de urs.

— Şi ea călătoreşte cu totul singură cu acest moşneag?

— După cum ţi-am spus.

— Este ciudat!

— Și mie mi s-a părut curios... însă în sfârșit, asta s-a făcut un pic prin instigarea dumitale.

— La instigarea mea? Visezi?

— Da, așa-i, la instigarea dumitale. Cel puțin Gheară de urs l-a făcut să înțeleagă pe contabilul meu că dumneata l-ai trimis la Amy Andrews cu un mesaj important.

— L-am trimis eu?... Privește le el!... Ce bătrân ticălos și mincinos! O asemenea treabă nu mi-a venit niciodată în minte!

În prada unei vii agitații, Buffalo Bill a continuat să se adreseze hotelierului.

— Ascultă, Dave, se întâmplă o treabă necurată cu acest bătrân trapper.. Într-adevăr, face impresia unui individ acceptabil și stimabil... Dar o asemenea stratagemă, destul de cinică!.... Asta face să te aștepți la niște lucruri dăunătoare din partea lui... Fii deci destul de amabil pentru a-mi povesti în modul cel mai precis cum a apărut el, ce avea de făcut cu Miss Andrews și în ce condiții au plecat amândoi împreună?

Lui Dave i-a făcut plăcere să-l pună la curent cu toate ce le știa și mai puțin despre el. Bravul bărbat a trecut sub tăcere episodul cu spionajul prin gaura broaștei și a focului de armă tras de către bătrân. El a fost împiedicat de modestia sa din naștere și datorită faptului că nu se simțea cu totul mândru de rolul pe care-l jucase în această împrejurare.

A povestit cât mai amănunțit că tânăra fată îi plătitise un preț foarte bun pentru calul său Minunatul și că ea se echipase și se aprovizionase ca și cum era hotărâtă să lipsească foarte mult.

— Și-a lăsat bagajul aici și m-a însărcinat să i-l păzesc până la reîntoarcere.

— Asta-i foarte ciudat, Dave.

— Da, toată această poveste nu mi se pare liniștitoare... Și mai este ceva, Cody, îl cunoști bine pe Tom, rățacitorul din pădure.

— Îl știu bine...

- Închipuie-ți că în aceeași noapte în care ea și bătrânul trapper plecaseră, el și-a pierdut viața.
- Cine și-a pierdut viața, Tom?
- Chiar el.
- Sărmanul băiat a fost deci asasinat.
- Da, noi l-am înmormântat la aceeași dată în care blajinul Henry și un alt individ, Emile le Perroquwi, care a fost la fel de nefericit, căci se găsea din întâmplare în fața gurii unui revolver în momentul în care arma a pornit. Tripla înmormântare a creat un nou cimitir, deoarece cel vechi este absolut plin.
- Cine a tras asupra lui? a întrebat cercetașul, vizibil preocupat de alte treburi.
- Ah! Chestiunea nu-i complet clarificată. După cum mi s-a părut, Tom nu era un foarte mare partizan al plecării domnișoarei în tovărășia bătrânului trapper și i-a urmărit în noaptea aceea, ținându-se desigur la distanță... Însă treaba s-a întors rău pentru el... A revenit aici muribund și tot ce a putut spune înainte de a deveni mut pentru totdeauna a fost că ea a tras asupra lui.
- Cine?... Chiar Miss Andrews?
- Hotelierul a făcut în semn afirmativ.
- Da, da, frumoasa domnișoară. Ea și o altă persoană. Morții nu au obiceiul să mintă și Tom era un băiat demn, care n-a mințit în viața lui.
- Însă, bunătate divină! Cum să fie asta cu puțință?
- În tot cazul, Tom a susținut ca fiind foarte posibil, a replicat hotelierul pe un ton sec.
- Ei bine! Orice ar fi, trebuie să cred că domnișoara ar fi avut motive pentru a trage asupra lui Tom... Poate a amenințat-o, sau nu a vrut să se retragă. Știu că luase cu ea un mare și important secret și-l păstra secretul pe direcția pe care o luase. Sunt obosit și am mare nevoie de odihnă acum. Măine de dimineață mă voi lua pe urma celor două persoane. Toată această istorie nu-mi place deloc.
- El l-a luat pe hotelier de braț și l-a întrebat:
- Calul meu este cu grijă păzit și se comportă bine?
- Oh! Poți fi fără teamă. În urmă cu o săptămână l-a

adus un om pe acest splendid animal și m-a însărcinat din partea dumatăle să am mare grijă de el... Cu adevărat, acesta-i cel mai superb soi de cal pe care l-am văzut în vreun grajd.

— Fă-i cele trebuincioase, ca să pot pleca mâine la apariția zorilor.

Apoi Buffalo Bill a făcut cinste la o cină, după care s-a îndreptat repede spre camera sa pentru a se lăsa pe seama unui somn adânc și binefăcător.

Patronul hotelului nu și-a petrecut noaptea atât de bine, căci avea o conștiință încărcată și nu se simțea în largul său la gândul că marele cercetaș putea să descopere că Tom era un spion trimis de către el pe urmele lui Gheară de urs și ale frumoasei protejate a lui Buffalo Bill.

CAPITOLUL V

PIERDUȚI ÎN ZBUCIUMUL

ZĂPEZII

Amy Andrews venise în Far-West cu un scop bine stabilit, pe care ea intenționa să-l atingă, fără a se lăsa împiedicată de vreun obstacol.

Se poate ca dorința de a învinge a fost un stimulent în întreprinderea sa. Era un caracter inaccesibil pentru teamă și înzestrată cu o rară energie. În plus, ea fusese obișnuită din copilărie să trăiască pe șa și să se servească de revolver și de carabină cu aceeași îndemânare.

Pornise în călătorie cu totul singură și venise pe aceste adăposturi de aventurieri și de bandiți, la capătul lumii, cu hotărârea de a nu se opri și nici a se odihni înainte de a-și fi îndeplinit misiunea pe care și-o luase.

Întâmplarea făcând-o să se întâlnească cu Buffalo Bill a fost de îndată percepută că el era omul cel mai capabil să o ajute cu mare folos ca să-și realizeze îndrăznețul țel.

Ea s-a resemnat așteptându-l și s-a încredințat bătrânului trapper, convinsă de altminteri, că Buffalo Bill îi va urma cât mai curând cu putință pentru a-și pune priceperea în serviciul său, așa cum se înțeleseseră.

Ea nu luase în considerare primejdiile care-i expuneau viața.

Bine înzestrată cu toate cele necesare, ea a pornit la drum la căderea nopții în compania bătrânului trapper, care

conducea de căpăstru un cal de samar încărcat cu un munte de pachete.

— De ce tot privești în urmă cu un aer neliniștit? a întrebat ea pe însoțitor când au trecut peste un curs de apă întâlnit în drum prin Munții Stâncosi.

— Nu sunt sigur de mine, dar mi se pare că pe aici ne urmărește vreun derbedeu.

— Și în ce scop?

— Știu eu? Curiozitatea este un viciu periculos și i se atribuie cu totul în particular femeilor, Dar după părerea mea, acesta-i mai bătrân decât toate femeile, căci dacă Adam nu era atât de curios s-o vadă pe Eva, el nu ar fi atras-o de partea sa... Da, după credința mea, am găsit mereu bărbați mai curioși decât femeile!

Râsul de argint al lui Miss Amy a trezit ecouri împrejur și bătrânul trapper a îndrăznit să reia:

— Cred cu adevărat că dumneata vrei să devii geloasă pe păsări și pe izvoarele pădurilor, căci nu există un asemenea ciripit de pasăre în pădure... Dar, cu tot respectul, Miss, noi nu avem în pădure o rasă care nu apreciază muzica și s-ar putea cu ușurință aceasta să apară prin râsul dumitale argintiu, ca răspuns la strigătele de război ale pieilor roșii... sau asta nu va fi pe placul dumitale?

— Ai mare dreptate și mă voi concentra mai mult de-acum înainte, Griffie, însă să tăcem! Mi se pare că aud într-adevăr în urma noastră pasul unui cal și călărețul este un alb.

După ce au călărit încă o milă, trapperul a făcut o oprire bruscă și arătând înaintea lor o ieșitură de stâncă, a zis:

— Vezi stâncă din față, Miss?

— Fără îndoială, dar ce să fac?

— Ei bine, fii atentă! Ai să mergi în spatele ei și așteaptă, în timp ce eu voi continua merg liniștit... în acest fel, individul care ne urmărește va trece prin fața dumitale și-l vom ține între noi doi. Cu asta vom putea să-l vedem de aproape și să-l întrebăm ce vrea. Căci eu n-am nici cea mai mică plăcere să-l văd urmărindu-mă pe drum.

— Cu siguranță, asta ne strică buna dispoziție.

— Iată stânca, înconjoară-o și așteaptă după ea, cum ți-am zis.

N-a fost mult timp de așteptat pentru ca următorul să apară la vedere și la lumina nesigur de clară a lunii, Amy a putut să vadă cu vie surprindere, recunoscând în el pe un ins ce-l întâlnise pe lângă hotelierul Dave, când se despărțise de acesta din urmă.

— Ah! Șnapanul de hangiu a trimis pe acest om pe urma mea, a șușotit ea indignată.

Chiar în momentul când depășea stânca, călărețul s-a oprit brusc. Însă imediat și-a luat trapul dispărând în urma stâncii.

Ea a auzit un zgomot, ca și cum ar fi căzut subit un cal și un nechezat de spaimă și în aceeași clipă a izbucnit o detunătură, apoi un geamăt surd, ce părea că vine de la o ființă grav rănită.

La o secundă după aceea, un tropot temător cobora defileul.

— A fost ucisă călăuza mea, însă acela nu-mi va scăpa! a strigat tânăra fată cu înfocare, trăgând un revolver de la centură și luând cu ea calul pe cărare.

Privirea i-a căzut pe călărețul care, cu riscul de a-și rupe gâtul, cobora muchea stâncoasă. Era același om care cu trei minute mai înainte se angajase în strâmta trecătoare.

— Stai! a strigat Amy pe un ton poruncitor.

Ea l-a văzut pe om că șovăie, apoi că-și scoate revolverul și se apropie într-un galop rapid.

— Oprește sau deschid focul! a strigat ea cu energie, cu toate că nu era în intenția sa de a trage.

— Moartea și iadul să te ia! a răspuns turbatul. A răsunat o împușcătură și un glonț a fluierat pe lângă fruntea călăreței, găurindu-i pălăria.

Imediat, în secunda următoare tânăra fată a simțit și o durere ascuțită în brațul stâng. Asta a făcut să-i clocotească sângele. Însă a mai tras. Întrucât ea se ținea la umbra stâncii, nu era văzută distinct. Dimpotrivă, omul era luminat din plin de clarul lunii și oferea o țintă perfectă.

Ea n-a tras decât o dată. Însă glonțul l-a atins. Călărețul s-a clătinat pe șa și părea aproape să cadă la pământ. Însă s-a apucat cu energia disperării de gâtul calului, care s-a îndepărtat în salturi dezordonate.

— Cerule sfânt!... Tânăra fată a tras asupra mea! a bâiguit rănitul gemând.

Acestea au fost cuvintele rostite de buzele muribundului în momentul când a depășit-o pe Amy pe calul său înnebunit.

Tănăra a rămas nemișcată cu revolverul fumegând în mâna dreaptă, privind la omul care dispărea cu calul său și ascultând ropotul copitelor animalului ce se pierdea puțin câte puțin în depărtare.

A fost nevoie de un zgomot de pași care se apropiau pentru a o scoate din amorțirea în care o aruncase actul său de învingătoare.

— El a tras asupra mea de două ori... un glonț mi-a trecut prin pălărie și celălalt mi-a zgâriat ușor brațul, aproape de umăr. M-ar fi ucis dacă nu trăgeam. Însă dacă am judeca vorbele sale, am vedea că el nu știa că trăsesese asupra unei femei și-a zis ea, revenindu-și pe jumătate.

Dar stai! De acolo, cineva vine pe jos. Să fie aceasta călăuza mea?

— *Hola*, Miss, ești acolo? a strigat din partea aceea Gheară de urs, care a apărut la intrarea în trecătoare.

— Da, sunt aici și foarte fericită și pe deasupra ușurată că nu ai fost ucis, a răspuns prompt tânăra fată.

— Vai, nu! Asta nu se va întâmpla destul de repede! Am cel puțin șapte vieți, ca pisica.

— Dar el a tras asupra dumitale!

— Se înțelege, am simțit asta în braț... însă este destul de nesemnificativ. Ca o înțepătură de ac, a zis bătrânul râzând. Eu eram ascuns cu cei doi cai într-un pâlț de brazi, căci voiam să-l las să vină până la mine și atunci puneam mâna pe el cu lasoul. Eu l-am aruncat urmând regulile, însă nodul alunecător mi-a ratat intenția... Atunci șnapanul a tras asupra mea și brațul a primit noutăți... Am chemat caii, care se speriaseră... El a trebuit să se gândească că aveam și

niște tovarăși pe acolo, căci imediat a făcut o întoarcere de sfârlează și a plecat în goană... Dar spune totuși, ce s-a întâmplat cu aceste împușcături de pe aici?

— Eu am crezut că dumneata ai fost ucis și am încercat să-l opresc. Însă el nu s-a oprit și luându-mă drept un bărbat, a tras către mine de două ori. Unul din gloanțele sale mi-a pătruns prin pălărie și celălalt mi-a zgâriat brațul. Atunci eu am tras pentru a mă apăra.

— Asta-i bine, dumneata te-ai comportat cu bravură.

— Și l-am atins!

— Din bine în mai bine, mica mea vitează domnișoară... Și a căzut?

— Nu, însă se balansa în șa și revolverul i-a scăpat din mână. Calul fugea de rupea pământul, cu el prins cu ambele mâini de gâtul animalului. Asta a fost poziția în care a dispărut din vederea mea.

— Și acum, eu nu doresc decât un lucru, acela de a i se rostogoli calul în goana lui pe drum. Dacă glonțul dumitale nu i-a încheiat afacerea.

— Nădărduesc ca eu să nu-l fi rănit grav, căci este înfricoșător să omori un om cu mâna ta, a replicat cu gravitate tânăra fată.

— Aș! Acesta nu-i mare lucru în sine, atunci când ești un pic obișnuit cu așa ceva. Pentru început se vor vedea niște stafii la noapte... însă cu toate acestea, e o neghiobie și asta nu durează defel... Ah! Iată chiar revolverul său. Numele lui este gravat aici pe patul de argint... Ține-te bine! Inscripția este totuși a lui Tom.

Și el a început să râdă ca de o vorbă de duh.

— Cu voia dumitale, Miss, noi ne vom relua drumul mai departe. O vom apuca pe o cărare nu prea cunoscută de acești gentlemen de la hotelul Casserole. Căci dacă dumneata n-ai atins cum trebuie pe individ, acesta va fi curând pe urmele noastre cu câțiva camarazi, voind să facă o cunoștință mai intimă cu noi. Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba.

— Atunci, s-o pornim mai departe. De îndată ce ne vom întâlni cu Buffalo Bill voi scăpa de toate temerile! a spus

Amy cu hotărâre.

— Da, prezența lui Buffalo Bill valorează mai mult decât un regiment de soldați... Acum totuși, lasă-mă să încălesc căluțul și să coborâm drumul, căci dacă ne facem iluzii prea des, păsările nu vor întârzia să zboare în cerc prin văzduh și să-și lase puful alb deasupra noastră.

— Ce mai vrei să spui cu asta?

— Oh! Asta în engleză se înțelege că înseamnă că în curând noi vom avea o furtună de zăpadă și va fi o plăcere să o vezi și pe deasupra să o și simți!... Am face bine să avem un refugiu înainte ca aceasta să se dezlănțuie cu toată puterea.

Gheară de urs s-a aruncat pe cal și deodată cei doi călători s-au repezit înainte. Sosiți la un loc unde cărarea era străbătută de un pârâiaș, călăuza a părăsit potecuța și a intrat cu caii în apă. Au urmat mai mult de o oră malul și în ciuda numeroaselor pietre ce-i încurcau, ei și-au menținut animalele într-un mers vioi.

Când au părăsit podișul, lăsând în urma lor înalta pădure ce se sfârșea acolo și îndată a început să cadă zăpada cu fulgi mari. Albele pufuri ale cerului străluceau ca niște diamante în clarul lunii, însă oricât de frumos era acest spectacol, apariția lor sporea dezolanta singurătate din jur, producând un efect straniu și demoralizant asupra tinerei fete.

În plus, ei înaintau pe măsură ce ninsoarea făcea zăpada tot mai deasă. În sfârșit, au apărut zorii. Cerul s-a arătat complet acoperit de nori cenușii, până atât de departe cât putea cuprinde privirea. Totul împrejurul lor era o pătură deasă de zăpadă, deja veche, ce apăsa copacii și tufișurile, acoperind cu un giulgiu fantastic stâncile și mameloanele. Și se tot aduna mereu mai deasă în drumul lor.

Curând caii, aburiți și gâfâind de oboseală, s-au înfundat până la burtă în această groasă pătură de puf.

Întreg peisajul era de o albeață orbitoare. Evident că zăpada ce pusese stăpânire peste tot nu permitea pe aici nici măcar o scurtă vizită și cu atât mai puțin un sejur de durată.

— Acolo, în acea strâmtă trecere stâncoasă își vor trage sufletul caii noștri, Miss, a spus deodată bătrânul cu brațul întins spre protejata sa și vei putea să te odihnești printr-un somn reparatoriu. Însă va fi de tropăit serios până la acel culcuș provizoriu. După aceea vom ajunge ușor acolo unde ți-am promis să te conduc mai întâi...

— Acord întreg asentimentul aranjamentelor dumitale, a replicat tânăra fată, a cărei încredere în călăuza sa era solidă ca și o stâncă.

Într-un colț adăpostit de vânt și unde n-a putut să intre zăpada, bătrânul a ridicat pentru Amy un cort improvizat cu niște pături de lână și i-a aranjat un culcuș moale cu niște frunze uscate găsite în scobiturile unei alpii.

În sfârșit, el a aprins un foc și dovedind o mare îndemânare și o adevărată iuțeală de mâini, a încropit un dejun compus din cafea foarte fierbinte, carne friptă și biscuiți, masă pe care amândoi au găsit-o excelentă.

Sub o stâncă întinsă în afară, ce acoperea terenul de sub ea, se găsea un gazon mărunț, suficient pentru a-l paște cail.

Bătrânul i-a legat în acest loc cu lasoul, apoi a aruncat pe foc mai multe bucăți de lemn și apoi a încercat la rândul său să prindă câteva clipe de odihnă prin somn.

Era târziu după-amiază când s-a trezit. Se simțea vizibil nemulțumit pentru că dormise atât de mult timp. El a prins să mârâie la zăpada care căzuse după ei atât de abundent, încât l-au cuprins fiorii și a mormăit ceva ce voia să spună că nu le va fi cu putință să atingă campamentul de mineri înainte de căderea nopții. S-a grăbit să pregătească o gustare frugală și când totul a fost gata, a trezit-o pe Miss Amy, care dormea încă.

Se odihnise bine, obrații îi erau roșii și ochii îi străluceau ca o rază de soare de încrederea pe care și-o regăsise.

După ce a mâncat cu poftă, ea a luat măsurile necesare împotriva frigului și au repornit la drum urmând poteca. Însă de abia au părăsit adăpostul, că s-au pomenit prinși într-un vârtej înfricoșător de zăpadă. Nu vedeau la doi pași înaintea lor și nu aveau altă șansă de a nu se pierde și a

muri decât simțul bătrânului de a descoperi drumul.

Amy îl înțelegea și se păzea bine, având inteligența de a se întoarce pe cărare când călăuza o prevenea prin vreo observație.

Trăsăturile trapperului exprimau starea lui de spirit încordată. Privirea îi era ațintită pe omățul cu care era acoperită pista și pe care o examina amănunțit. Asta dovedea întrutotul că el nu disprețuia pericolele ce le aveau de întâmpinat. Însă bătrânul o conducea pe protejata sa prin nămeți cu o liniștită energie, pe care nimic nu o tulbura și care susținea încrederea în inima tinerei fetei.

Dintr-o dată s-a lăsat întunericul. Acesta devenea din ce în ce mai de nepătruns și din nici o parte nu se observa cel mai neînsemnat adăpost în care să se refugieze.

Trebuiau totuși să găsească un culcuș oarecare, căci îi urmărea în fiecare clipă primejdia de a se înfunda în troiene și a fi în imposibilitate de a merge mai departe.

Bătrânul călărea în frunte urmat de foarte aproape de către tânăra fată urcată pe Minunatul. Bravul său animal dovedea mai multă răbdare și energie decât cel al bătrânului trapper.

În cele din urmă întunericul a devenit atât de puternic, încât ochii lor nu-l mai puteau străpunge, în timp ce omățul de sub ei se îngrămădea într-un mod de nestrăbătut. În ciuda tuturor acestor obstacole, ei înaintau totuși cu o energie încăpățânată.

— Oh, Cerule! Iată că ne croim singuri o pistă nouă.

Oricât de încetisor pronunțase trapperul aceste cuvinte, Amy le auzise. Ea a înțeles îndată că o cotiseră, mergând în cerc. Și într-adevăr, caii începeau să se miște mai ușor, punând piciorul pe urma ce o lăsaseră ei înșiși ceva mai înainte.

Călăuza a rămas pe loc timp de o secundă, apoi și-a îndreptat calul pieptiș împotriva furtunii care urla.

Le-a trebuit să urce o colină abruptă și vântul le trimitea în plină figură fulgi de zăpadă amestecate cu sfărâmături de gheață. Deodată, Gheară de urs a plesnit cu o lovitură energică de frâu calului său, strigând:

— Trage la dreapta! Întoarce calul spre dreapta, Miss. Imediat înaintea noastră se află o prăpastie adâncă.

Și el s-a întors imediat pentru a o privi pe protejata sa.

— Miss!

N-a venit nici un răspuns.

— Dumnezeu! S-a prăbușit în adânc!

După toate aparențele așa era, căci n-a observat-o în nici o parte, nici n-a auzit-o pe frumoasa însoțitoare.

Când bătrânul a sărit jos de pe cal, pentru a desluși urmele rămase pe zăpadă, inima a încetat să-i bată o clipă, pe când sărmanul călăreț ajunsese la câteva picioare chiar de marginea abisului.

El a reluat mersul pe urme, cercetându-le pas cu pas.

— Da, asta s-a ales din ea... este pierdută! a murmurat el.

Înaintea picioarelor trapperului, pe locul unde urmele se întrerupeau, un troian uriaș de omăt se desprinsese și se rostogolise în avalanșă la fund, antrenând calul și pe drăguța călăreață, ca într-un mormânt de gheață.

Însă la ce adâncime căzuse nefericita?

Bătrânul trapper nu putea răspunde la această întrebare. S-a aplecat deasupra hăului și a început să strige din toată puterea plămânilor:

— Hei! *Hola!* Hei!... Se află cineva acolo jos? Miss, răspunde totuși!

Nici un sunet de răspuns nu s-a făcut auzit.

— Hei! *Hola!* Ohei! Acolo jos... Miss Andrews!... *Hola!* Te strigă Gheară de urs... unde ești?

Nimic, decât vuietul rafalelor de vânt ce loveau urechile... Eoul munților nu se trezea. Totul rămânea întunecos și lugubru ca un mormânt.

Atunci bătrânul, clătinându-se, cu chipul disperat, reflectând pe trăsături îngrijorarea sa ucigătoare, s-a întors spre calul său, care rămăsese nemișcat, așteptând în liniște. El s-a săltat în șa și a luat-o la goană îndepărtându-se de locul oribilului eveniment.

CAPTOLUL VI

PE URMELE NEBUNULUI

Ar fi o mare greșeală să se creadă că apariția survenită, după dispariția agitată a celor doi derbedei ai Dublei Morți, n-a făcut senzație în Paradisul Jucătorilor.

Dimpotrivă, spiritele erau agitate în cel mai înalt grad de acest repetat incident și toată lumea credea că va mai revedea după o vreme mai îndelungată pe tovarășul răufăcătorului ucis.

Furtuna de zăpadă care făcea ravagii în munți abia se simțea în vale. Soarele a făcut să dispară curând subțirele strat de omăt căzut pe la sfârșitul ninsorii.

Însă culmile munților împodobite cu zăpadă albă, bine vizibile, nu permiteau să te îndoiești că vremea rea nu te va înfrunța înfricoșător pe drumurile muntoase.

Așa că Buffalo Bill găsea într-asta motive de vie îngrijorare pentru soarta sărmanei Amy Andrews.

Plecarea timpurie și înconjurată de mister a frumoasei femei, atât de iute după sosirea ei în colonie, a trezit o vie curiozitate și numele de Amy era în toate gurile. Întoarcerea lui Tom, care fusese rănit de către tânăra fată într-un turneu de recunoaștere și care murise înainte de a-și face raportul a provocat destule clătinări din cap. Fără a mai spune... pentru ce motiv se trăsese asupra lui... Și îndeosebi, de ce era aceasta o femeie?... Și în realitate, cine era această femeie?

Puțini oameni reușeau să-și găsească un răspuns la aceste întrebări. Singurul care ar fi putut să le ofere niște lămuriri era hotelierul Dave.. Însă el avea cele mai grave

motive pentru a se închide într-o strictă tăcere și rămânea astfel mut ca un crap.

Toate aceste întâmplări au alimentat destule cancanuri în colonie în timpul celor zece zile pe care Buffalo Bill a trebuit să le petreacă la hotel fără a face ceva. Ar fi fost o mare nebunie, ca în plină furtună dezlănțuită în munți să riști o tentativă oarecare, ca să-i întâlnești pe Amy Andrews și pe însoțitorul său.

Cu toate acestea, Buffalo Bill reflecta fără încetare la mijloacele prin care să ajungă la refugiul ce-l avea în munți bătrânul trapper. El era convins că dacă îi reușea asta, toate celelalte nu-i ofereau decât puține sau nici o dificultate.

Într-o seară vremea era cumplită. Vântul sufla cu urlete și lua drumul de la un capăt la celălalt. Răsuflarea lui de gheață îi gonia pe toți acei care aveau o casă unde să se adăpostească, înveselită de o sobă încălzită cu un foc bun. Ferestrele zdrăngăneau și obloanele trase cu grijă scârțâiau și gemeau sub efortul furtunii care făcea să se rostogolească cu vuiet coșurile de tablă. Pe scurt, nici o pisică nu putea să rămână afară, când deodată s-au auzit niște sunete sălbătice, înfricoșătoare, care nu aveau accente mai omenești decât vuietul asurzitor al viscolului.

Apoi s-a distins ropotul copitelor unui cal ce se apropia din ce în ce mai mult. Era un călăreț ce cobora din munți tot atât de repede ca și vântul vijeliei.

Pe cal, pornit într-un galop furios, călărețul alb de omăt ținea în fiecare mână câte un revolver încărcat, scoțând asemenea strigăte ce făceau să-i înghețe sângele în vene celui care le auzea.

— Este cealaltă jumătate a Morții Duble, au spus unii care au fost destul de îndrăzneți să arunce o privire pe drum.

— Rana de la cap care a primit-o de la Buffalo Bill i-a luat mințile, a strigat un altul.

— Ei, bine, mare răsplată!... E un cadou drăguț pe care ni-l face!... Individul acesta ne va da foc la case și va trage în toată lumea, dacă îl vom lăsa s-o facă.

Aceste exclamații și altele asemănătoare se încrucișau pretutindeni unde se găseau oameni ce-l vedeau pe călărețul căzut în demență. Buffalo Bill s-a alarmat nedumerit de aceste strigăte sălbatice și lugubre, până ce hotelierul l-a informat, spunându-i cine era.

Atunci el a spus cu un calm perfect:

— Dacă sărmanul ticălos și-a pierdut mințile, el trebuie prins... Măine dimineață am să-i caut urmele și am să mă țin după ele. În același timp, voi putea să arunc o privire în jurul meu pentru a mă informa asupra lui Miss Andrews și a tovarășului său.

Mai era mult până să se facă ziua când cercetașul a pornit de la hotel.

— Hm! Nu știu, însă mi se va plăti călătoria și mi se vor da încă o mulțime de bani pe deasupra pentru o afacere la care nu voi participa, a spus Dave în loc de adio. Cel puțin fii prudent, Cody!

— Îți mulțumesc mult pentru sfatul tău!

— Da, da, îmi mulțumești. Însă o faci după capul tău! Haide, noroc bun în călătorie! Și dacă nebunul va vrea să revină, ceea ce nu-i de dorit pentru noi, îl vei întâlni în afara coloniei.

Buffalo Bill s-a pus pe râs și a plecat în trap mărunț, păstrând acest mers până ce i-a fost destul de clar ca să se orienteze cu ușurință.

Atunci el a coborât de pe cal și a examinat cu atenție urmele proaspete.

Această inspecție fiind terminată și având experiența unei certitudini, el s-a urcat din nou pe cal și și-a continuat drumul în galop, nepărăsind din ochi urmele pe care le recunoștea ca fiind ale celui căutat.

Aceste urme ale nebunului erau foarte vizibile și bine imprimate. Ele treceau pe dinaintea ranchului chiar cel al lui Buffalo Bill, cum a constatat acesta curând.

Întrucât sosise ora prânzului între timp, Buffalo Boli s-a hotărât să facă o vizită la căsuța lui izolată.

El mai poseda altele asemănătoare în multe locuri unde serviciul îi cerea prezența. Căci îi plăcea să-și rezerve ore

de răgaz. Acum, el hotărâse să ia masa aici înainte de a continua să se țină după urmele care duceau spre Munții Stâncoși. Această direcție nu-i plăcea defel cercetașului, care se gândea, în tot cazul, să facă și investigații cu privire la frumoasa străină și bătrânul său însoțitor.

Ranchul minerilor, așa se numea mica locuință, era altădată centrul de exploatare a unei mici mine de aur, ai cărei proprietari fuseseră asasinați, cu toții fără excepție și într-un mod atât de înspăimântător, încât locul fusese abandonat ca fiind blestemat.

Însă Buffalo Bill găsisese cheia misterului stafiilor ce făceau atât de puțin sigură locuirea ranchului. Și după ce l-a curățat de câțiva bandiți, ei l-a luat în stăpânire pentru nevoile sale.

Petrecuse aici destul de lungi sejururi și nu avusese încă ocazia ca vreun spectru să i se prezinte în față ca să-i răsucească gâtul. Și dacă fantomele lipseau, acestea știau de minune pentru ce motiv.

În acest ranch Buffalo Bill avea câțiva servitori. Mai întâi Cap de granit, paznicul turmelor. Acesta era un flăcău aspru de la frontieră, cam caraghios, cu un păr roșu și zbârlit. Pe de altă parte, mai era și Sam, un tânăr din cei întâlniți adesea în America, care o zbughise în libertate ca un mustang și care totuși nu ar fi vrut să-și părăsească viața liberă și fără obstacole din prerie ca de pe tronul unui rege.

— Cap de Granit este un cap ce bate câmpii, a spus acesta din urmă cu un aer convins, dând ochii cu Buffalo Bill.

— Încăpățânat și flecar, i se poate atribui asta foarte bine, a spus cercetașul râzând. Însă acum, Dick, prepară cina, căci sunt mort de foame, iar pe acolo jos, la Casserole, este o mâncare... brrr!

El tremura numai când își amintea.

Apoi Buffalo Bill s-a aruncat ușurat pe o piele de urs. Întinsă aproape de un braser cald ce răspândea o căldură plăcută.

— Spune-mi totuși Cap de granit ai observat vreo urmă

necunoscută?

— Da, chiar în această dimineață... o cărăruie trece pe acolo, având toată aparența de a fi fost făcută de un urs cenușiu care era călare și noi am văzut în același timp un individ ce părea să fi căzut dintr-un circ în faliment. Grohăia ca un porc, urla ca o maimuță, dădea din mâini ca un curcan ce bate din aripi și călărea cum poate s-o facă diavolul.

Buffalo Bill a făcut un semn de satisfacție.

— Acesta-i uriașul acela înnebunit și sunt pornit pe urmele lui...

Și în continuare el a început să povestea cu haz auditorului lupta sa cu Moartea Dublă.

— Aș! Un drac! a mormăit Cap de granit când stăpânul său a terminat. Eu n-aș vrea deloc să am de-a face cu Dubla Moarte. N-are importanță cum, un Whisky Dublu mi-ar prii mult mai mult... o afacere pe care aș lichida-o printr-o sticlă plină de lichid!

Toți au izbucnit în râs. Apoi a fost servită cina și cercetașul s-a ospătat.

După o odihnă de câteva ore bune, Buffalo Bill a încălecat un mic și focos mustang, capabil să-l urce ca o capră pe culmile cele mai prăpăstioase și s-a pus din nou pe urmele nebunului.

A avut prevederea să ia cu el un sac solid, bine umplut cu provizii.

În timp ce cercetașul mergea în mare galop în lungul potecii, cei trei servitori ai săi, în picioare în fața curții, l-au urmărit cu privirea destul de multă vreme cât a fost vizibil.

— Pariez pe o bancnotă de o sută de dolari că el își va face treaba în întregime și va reveni la noi sănătos și teafăr, a spus Cap de granit.

Pariul a fost pe loc acceptat de către cei doi cow-boy.

Fără ca ei să-și părăsească încrederea în îndemânarea patronului lor, ci numai pentru că pariul era susținut atât de Cap de granit.

CAPITOLUL VII

LUPTA DIN PEȘTERĂ

Unui om, care ca și Buffalo Bill știa să citească, fără a se înșela vreodată, toate semnele și indiciile preriei îi demonstrau cercetașului că nebunul își obosise calul într-un mod înfricoșător.

Amprentele copitelor erau neregulate și adesea piciorul aluneca într-o parte. Animalul trebuia să se fi frecvent poticnit și împiedicat.

După o analiză, pista l-a condus pe cercetaș pe o cărare abruptă și alunecoasă, de pe care fiecare fir de nisip, fiecă ierbuliță, oricât de mărunte erau, fuseseră smulse de către uragan, în așa fel încât nu mai rămăsese decât un perete de stâncă aproape perpendicular.

Însă acesta nu putea oferi prea multe posibilități acestui urmăritor de piste. El și-a plimbat încet privirea de linx dintr-un loc într-altul și îndată a observat în fața lui la o înălțime oarecare o formă alungită, fără mișcare.

Buffalo Bill a alergat acolo și a recunoscut că era calul nebunului care zăcea mort la pământ.

Credincios până la moarte, nobilul animal căzuse la capătul puterilor sub pumnul de fier al sălbaticului călăreț.

Însă nebunul nu se vedea în nici o parte și solul stâncos nu permitea să se descopere încotro putuse să fugă.

S-a lăsat noaptea și furtuna s-a redezlănțuit cu o mânia ce l-a forțat pe cercetaș să caute un adăpost.

Uraganul era de o violență atât de mare, încât se gândea să se întoarcă la ranch a doua zi dimineăța. În același timp, el nu-și părăsea intenția de a pătrunde până în inima

Munților Stâncoși. Căci acolo el avea șansa să o găsească pe sărmana Amy Andrews, a cărei soartă era incomparabil cu mult mai apropiată de inima lui decât cea a derbedeului înnebunit, care nu avea nimic omenesc în el decât forma...

După cele întâmplate, dacă acesta din urmă își procura un alt cal. Și încerca să coboare din nou spre colonia minerilor, găsea că era cu totul omenesc să se scape de acest nebun periculos printr-o împușcătură bine ținută.

În ce-o privea pe Amy, lucrurile stăteau cu totul diferit.

Aceasta era mai lipsită de protecție, mai mult decât dacă s-ar fi găsit singură, căci se afla în voia unui om pentru care Buffalo Bill păstra o neîncredere ce sporea din oră în oră.

Pentru ce motiv ea luase hotărârea să se aventureze în aceste regiuni sălbatice, de moment ce se afla în puterea unei alte ființe omenești, asta voia să descopere el.

El știa că se putea bizui cu totul pe cal, pe care îl silea să înfrunte toate oboselile.

Însă noaptea se lăsa tot mai mult și el nu avea nimic de făcut pe toată durata ei. A încercat să ajungă cel puțin pe colina cea mai apropiată unde spera să aibă șansa de a descoperi câteva scobituri în stânci pentru odihnă, a cărei nevoie se făcea tot mai simțită. Speranța lui și-a găsit temei. La o primă examinare a recunoscut spre marea sa bucurie o trecere care se deschidea în fața lui, care conducea sus la o grotă spațioasă, unde ar fi avut un excelent adăpost pentru noapte. A legat mustangul cu lasoul pe un loc al trecătorii unde animalul pitea să pască pe un spațiu dezgolit de omăt.

Și-a luat în spate șaua și frâul și s-a îndreptat spre grotă.

Când a ajuns acolo a observat că obscuritatea devenise încă și mai de nepătruns.

A adunat câteva crengi și curând a început să pâlpâie un foc vesel. La lumina jucăușă a flăcărilor, el a descoperit nu fără surprindere că refugiul său era deja locuit.

Într-un colț al peșterii atârna pielea proaspăt jupuită a unui urs. Pe jos se găseau resturile unui foc stins, Câteva tăciuni erau încă incandescenti și pe ici pe colo zăcea vânat de toate soiurile, proaspăt ucis.

— Tot atât de adevărat pe cât sunt de viu, grota este refugiul minerului nebun... Acesta-i ceea ce se numește noroc!

Foarte puțini oameni ar lua această descoperire totuna cu o șansă fericită. Însă Buffalo Bill nu cunoștea teama și ceea ce înfricoșa pe alții. Asupra lui avea același efect ca și pâinea zilnică a existenței sale.

A păstrat deci un deplin sânge rece, a deschis sacoșa de piele, aluat de acolo alimente și și-a preparat cafea și o gustare consistentă, pe care a mâncat-o cu aceeași nepăsare, de parcă se găsea la ranchul său. E adevărat că-și pusese lângă el revolverul și pumnalul, pentru a putea să se servească într-o clipă dacă era nevoie.

Lumina strălucitoare a focului îl împiedica să vadă departe prin întuneric. Astfel că n-a observat apropierea tăcută a unei forme întunecate. Acesta era nebunul ce revenea la peșteră ducând pe spate un cerb pe care-l ucisese. Privirea îi era sălbatică, părul de pe cap și barbă amestecate și încâlcite, ochii adânciți în orbite și în priviri îi scăpăra nebunia furioasă!

Fața, mâinile și îmbrăcămintea îi erau mânjite de sânge. Era imposibil de imaginat o înfățișare mai respingătoare decât cea ce o reprezenta el.

S-a oprit scurt imediat ce a observat strălucirea luminoasă a focului din peșteră și și-a fixat privirea crudă de animal sălbatic turbat. Nu putea să vadă totuși privirea cercetașului adăpostit după un colț al stâncii.

Nebunul și-a depus povara cu precauție jos și a scos un revolver.

Apoi cu un surâs diabolic l-a pus la loc în centură, de unde a luat un cuțit cu două tășuri și foarte ascuțit la vârf.

l-a încercat cu atenție tășul cu buricul degetului. Apoi, ca și cum ar fi avut o inspirație subită și-a scos centura. A aruncat alături cascheta din piele de vulpe și vesta din piele de urs și a înaintat printr-un salt.

Buffalo Bill mânca mereu fără a se preocupa de prezența periculosului personaj.

Că acesta era un nebun, nu încăpea îndoială. Glonțul

cercetaşului îi zdrelise craniul şi în sine această rană nu prezenta nici un pericol. Însă îi dereglase simţurile şi gândirea.

Ajuns lângă foc, alienatul s-a oprit o secundă.

Gura întredeschisă şi inflamată îi acoperea hârâitul respiraţiei sale gâfâite.

A început să se învârtă în jurul focului şi a observat în sfârşit silueta cuiva în faţa mâncării, căreia îi făcea onoarea.

Oricât de nebun era, l-a recunoscut imediat pe Buffalo Bill. Şi-a amintit că acesta îi ucise fratele, că-l rănise şi pe el şi-l redusese la o fiinţă fără nici un rost.

El s-a înălţat şi a făcut un salt formidabil pe deasupra focului, slobozind un răcnet înspăimântător.

Nebunul a căzut de-a dreptul pe cel pe care îl ura de moarte – şi care sub şocul acestei greutăţi enorme s-a lungit la pământ.

Însă mai rău a fost că teribilul brânci l-a făcut să alunece pe cercetaş îndărăt, atât de mult încât a rămas fără arme asupra sa şi tot ce mai avea pentru a-l înfrunta pe nebun era un cuţitaş.

Deşi cu totul luat prin surprindere, cercetaşul nu s-a pierdut deloc cu firea, chiar într-un asemenea moment. Cu degetele sale de oţel a apucat încheietura mâinii înarmate a nebunului pentru a-l împiedica să-i împlânte imediat pumnalul în inimă.

Cu toţi pumnii primiţi în continuare, în plină figură, dementul părea să nu simtă aceste lovituri, care ar fi doborât pe oarecare alt om.

Buffalo Bill era un boxer de primă forţă. El a reuşit nu numai să evite toate atacurile adversarului, dar să şi trimită o ploaie de pumni asupra acestuia.

Totuşi, întrucât loviturile sale, oricât de puternice erau, rămâneau fără efect contra puterii de rezistenţă cu adevărat extraordinară a celuiilalt, Buffalo Bill a vrut să-l apuce de gât printr-o mişcare bruscă.

Însă nu i-a reuşit şi cei doi oameni s-au încleştat şi mai strâns şi s-au răsucit cu zguduiri violente, fără ca să se

decidă vreun avantaj pentru unul sau altul.

Nebunul striga și miorlăia, încercând să muște și să-și elibereze mâna. Însă cercetașul îl respingea mereu prin lovituri de pumn, care-i cădeau pe fața însângerată și tumefiată, ca un ciocan pe nicovală.

Deodată alienatul a părut că vrea să-l apuce pe dedesubt. Cei doi s-au rostogolit până într-un colț al grotei și nu puteau să ajungă mai departe. Numai că Buffalo Bill se găsea în acel moment sub potrivnicul său.

Acesta a slobozit un urlet de triumf, un triumf de scurtă durată, căci deodată făcând apel la toată vigoarea, cercetașul s-a ridicat brusc lângă el și a reușit să-i apuce între dinți părul zbârlit de pe cap al adversarului, de la tâmpla stângă.

Nebunul, care răgea, a încercat să se întoarcă dintr-o parte într-alta, însă n-a reușit să-și scoată claia de păr încâlcit dintre dinții lui Buffalo Bill.

Ajuns dincolo de limitele durerii, el a înșfăcat umărul dușmanului său. Pentru a proceda la fel ca acest și în acest caz se putea spune că-i vorba de dinte pentru dinte.

Dar această aplicare a legii talionului era un pic excesivă, căci mușcătura nebunului era mai crudă decât cea a câinelui turbat.

Buffalo Bill a înțeles că nu-i stătea în putere să-l mai cruțe pe nefericitul smintit.

El avea intenția să-l lege și să-l ia cu sine în colonie pentru a-l încredința în grija unui medic. Însă ocazia trecuse.

Unul din ei trebuia să moară. Și asta era singura soluție a acestei lupte.

Cercetașul a hotărât să facă un efort decisiv.

El i-a strâns și mai puternic mâna dreaptă înarmată cu pumnalul și a întors pumnul nebunului până ce acesta a trosnit. Minerul n-a putut să-și rețină un țipăt de durere, care l-a făcut să deschidă gura și să întrerupă mușcătura.

Cercetașul își atinsese scopul. Cuțitul în acest pumn zdrobit avea acum vârful întors drept spre inima nebunului.

Atunci Buffalo Bill s-a întins și mai mult pe pământ și a

simțit peretele stâncos cu vârful degetelor, de care s-a servit ca de un punct de sprijin și folosindu-se de toată forța, s-a lăsat cu întreaga greutate a corpului pe pumnul care ținea pumnalul.

La o secundă după asta, mâna nebunului s-a relaxat. Corpul s-a încordat într-un spasm, apoi s-a întins și a rămas nemișcat, Buffalo Bill având dovada că pumnalul își îndeplinise rolul.

Cercetașul s-a debarasat ușor de cadavru și s-a ridicat într-o secundă. El a examinat cu o privire posomorâtă corpul luminat de focul viei.

Era un spectacol înfiorător de văzut și acest om, puternic și el, a fost scuturat de un fior.

Buffalo Bill știa bine că dacă acesta n-ar fi zăcut acolo cu părul său des, cu ochii sticloși și ficși, această ființă nefastă, coborâtoare dintr-un animal sălbatic, ar fi dansat în jurul cadavrului său.

El s-a întors și a ieșit din peșteră pentru a-și răcori la aer sângele său înfierbântat.

CAPITOLUL VIII

LA ȘARPELE SĂLBATIC

Noi știm că Amy Andrews avea o încredere fără rezerve în competența de călăuză a bătrânului trapper, în ciuda numeroaselor nereușite ale lor de până atunci.

La ordinul lui Gheară de urs ea a tras deci cu putere de frâie pentru a-l opri pe Minunatul, care aparent prefera mai degrabă să se conducă el însuși decât să fie condus și fără îndoială în felul acesta ar fi ajuns mai repede la vreun loc de refugiu. Sub violența loviturilor de frâu și a durerii pricinuite de zăbală, sensibilul animal s-a cabrat nervos și a făcut salturi într-o parte bătând pământul pe loc. În aceeași clipă, pătura de zăpadă de sub picioarele sale a cedat. A fost zadarnic să-și răsucească șoldurile printr-un efort ca să nu se prăbușească. Mișcările lui dezordonate l-au împins cu atât mai mult în adâncime.

Toate acestea s-au consumat rapid și într-un fel atât de neprevăzut, încât Miss Amy n-a avut senzația căderii și nu s-a gândit să deschidă gura ca să ceară ajutor, atunci când a înțeles că fusese antrenată de o avalanșă și că o uriașă masă de omăt se rostogolea spre ea. Calul nu părea să fi suferit ceva în cădere. S-a oprit și a rămas nemișcat dintr-o dată, ca prins de o amorteală instantanee. În ce-o privea pe Amy Andrews, ea și-a putut păstra poziția pe șa și nu simțea nici o durere.

Neștiind defel cum se produsese căderea, ea nu și-a dat seama de locul unde putea să se găsească, cu atât mai mult cu cât domnea un întuneric des în jurul său.

După un timp relativ scurt, Merveille părea să-și fi

revenit, căci încerca, sărind și scuturându-se, să înlăture zăpada ce-l apăsa.

Asta nu era ușor. A trebuit de mai multe ori să se oprească pentru a-și reveni, A fost nevoie ca Amy s-o ajute cu îndemânare cu amândouă mâinile. Dar în sfârșit, bunul animal a putut să facă o trecere prin învelișul de zăpadă ce-l ținea prizonier.

Amy a respirat cu plăcere aerul rece al nopții și a observat cu bucurie că nu se mai înfunda calul decât până la genunchi.

Când ochii i s-au obișnuit un pic cu întunericul din preajmă, a văzut aproape de ea un perete perpendicular și înalt de stâncă, poate de o sută de picioare și a înțeles, nu fără un fior, de la ce înălțime se prăbușise.

Minunatul făcuse onoare numelui său. Acoperișul avalanșei de zăpadă care se rostogolise cu ei diminuase în mare măsură efectul căderii lor, calul și călărețul având norocul ca o altă masă de omăt să fie adunată cu ceva mai înainte de vânt ca într-un fund de sac în gâtul prăpastiei. Acest culcuș de zăpadă era destul de des pentru ca ei să aterizeze fără alte neajunsuri.

Această împrejurare, de la limita unei minuni, i-a salvat. Căci o cădere de la o înălțime atât de înfricoșătoare, în condiții obișnuite ar fi ucis pe loc pe tânăra fată și pe cal.

Cu inima bătând, Amy a strigat cât a putut pe trapper. Însă numai urletul furtunii răspundea la strigătele ei, a căror intensitate lua un accent sfâșietor și trăda teribila sa groază.

În cele din urmă vocea i-a refuzat cel mai mic efort și ea a răgușit. Frigul o făcea să tremure din tot corpul și pe cal nu-l trecea frisoanele mai puțin ca pe ea!

Astfel că se găsea cu totul singură în mijlocul unei pustietăți înfricoșătoare, înconjurată de tenebrele nopții, expusă fără apărare unei înfiorătoare furtuni de zăpadă și nimeni din cei care puteau să se intereseze de ea nu știa unde se afla!

Însă Amy avea o inimă vitează și după ce s-a eliberat de primele stări de disperare ce o paralizau, ea a examinat în

față și a acceptat nevoia de a înfrunta cele mai mari pericole pentru a ieși din această situație cât se poate de primejdioasă.

— Da, Merveille, tu ne-ai adus aici. Ei bine, atunci tu să ne scoți! s-a adresat ea încetișor calului său. Eu nu voi face altceva decât să mă încredințez instinctului tău. Mergi și găsește-ne un locușor de adăpost, unde să ne putem odihni în această noapte. Din fericire, am niște chibrituri la mine și voi putea să aprind un foc... Pornește deci bunul meu animal, acum totul depinde de tine.

Și ea a apucat frâul calului, dar a cuprins-o îngrijorarea, când într-o clipă animalul s-a oprit și a prins să adulmece în jurul său, ca și cum ar fi simțit un lucru extraordinar.

— Ei bine, Merveille, ce s-a întâmplat? Poate în sfârșit a apărut Gheară de urs?

La acest gând tânăra fată nu s-a putut stăpâni. O dorință fără margini de a nu mai fi singură a făcut-o să uite de toate și a început s-o strige cât a putut de tare pe călăuza de sus.

Însă doar ecoul propriei sale voci se amesteca cu urletul viscolului și a încetat deodată să mai cheme. I-a venit în gând că nesiguranța calului indica mai degrabă o primejdie apropiată.

— Înainte, Merveille, a cerut ea animalului mângâindu-l pe grumaz.. Condu-mă acolo unde nu ne amenință nici-o primejdie.

Animalul a ascultat-o docil și a coborât fundul prăpastiei vreo milă frământând mereu omătul până la genunchi.

Apoi s-a oprit din nou dintr-o dată și a scos un ușor nechezat, care părea să exprime o satisfacție extremă.

Amy și-a ținut câțva timp palma deasupra ochilor, ca să vadă mai bine, ferindu-se de fulgii de zăpadă, i s-a părut că zărește o lumină slabă.

— Aceea-i într-adevăr o lumină?... Ah! Dacă ar fi adevărat!...

Foarte agitată, ea a privit din nou aplecându-se pe gâtul calului. Și atunci a fost sigură că nu era o iluzie. Era cu adevărat o lumină care strălucea în fața ei!

L-a îndemnat cu energie pe Merveille înainte, dar acesta nu avea nevoie să fie încurajat.

Inteligentei animal a străbătut cu pași siguri troienele de omăt, mergând în linie dreaptă spre lumină.

Era Gheară de urs acela care aprinsese un foc, sau o tabără de indieni?

Însă îndoiala i-a fost curând risipită, căci a recunoscut că lumina provenea de la o cabană joasă construită sub o stâncă ce o proteja cu un ieșind deasupra.

Avea ușa deschisă și flăcările din colibă se reflectau afară.

Oricât de sărăcăcioasă ar fi fost această locuință pierdută și nenorocită, ea era mai splendidă decât cel mai trufaș palat împărătesc.

A strigat cu voce tare, însă n-a răspuns nimeni.

Mirată, ea a privit în jur și a observat o a doua căsuță în apropiere.

S-a dus acolo, însă a găsit-o părăsită și în întuneric, cu ușa deschisă și aceasta. Merveille insista să înainteze, ceea ce a făcut-o să creadă că acesta era un grajd.

— Cu siguranță, drăguțul meu cal, poți să mergi acolo înăuntru și nu vei mai degera! a spus tânăra fată pe un ton încurajator. Însă eu aș vrea pe cineva care să-mi ofere ospitalitatea!

A sărit hotărâtă jos din șa. De îndată Merveille a intrat în cabană și o scurt sclipire luminoasă a făcut-o pe Amy să se convingă că într-adevăr acesta era un grajd, cu furaj în iesle. Liniștită, ea l-a părăsit pe cal și a închis ușa grajdului apoi a deschis o cărare prin omăt până la prima căsuță.

Privind prin ușa întredeschisă, a văzut că înăuntru ardea un foc care încălzea plăcut camera.

Dintr-o clipire de ochi, i s-a înfățișat mobilierul și dispunerea încăperii.

Aici se găsea un loc de dormit prevăzut cu o piele de urs și o pătură roșie. Pe pereți atârnau o șa cu chingi, niște carabine, revolvere și o centură cu felurite arme.

La mijloc se afla o masă masivă și grosolană și un fotoliu basculant, acoperit cu piei de urs.

Abia s-a așezat, că ea a simțit pentru prima oară cât era de extenuată. A cuprins-o o oboseală mortală. Eforturile excesive pe care le depusese o aduseseră la istovire și acum avea prilejul de a se odihni.

Dacă adăugăm la asta dulcea radiație a focului, căldura reconfortantă a încăperii, adâncă tăcere care domnea în jurul ei, se va înțelege cu ușurință că pleoapele-i roșii și arse n-au întârziat să se închidă. Ea era de-acum aproape adormită, când a simțit la picioare un lucru cam ciudat, care o trăgea. Aceasta a făcut-o să se scoale cu un strigăt scurt.

Dumnezeule mare! Ce grozăvenie înspăimântătoare îi zdruncina membrele!

La câțiva pași de ea era așezat pe vine un puma mare, adult, spaima munților Far-Westului, mai de temut decât chiar temutul urs cenușiu.

Coada i se mișca nervos pe pământ. Ochii siniștri îi erau fixați asupra nefericitei. Se frământa de parcă își lua elanul ucigaș. Sărmana era gata să creadă că se afla în fața unei arătări înspăimântătoare evocată în gândul său de vreun vis.

Însă vai, mârâitul înfundat al monstrului și scrâșnetele sale groaznice nu erau decât mult prea reale!

Stăpânită de o spaimă de neînvins, tânăra femeie, zguduită de o asemenea încercare a leșinat.

Când Amy Andrews și-a recăpătat cunoștința, ea se afla în continuare așezată în fața focului pe moalele scaun acoperit cu piei de urs.

S-a frecat la ochi pentru a se convinge că se trezise cu adevărat. Apoi și-a întors privirea într-o parte și a revăzut aceeași înfricoșătoare apariție de mai înainte.

Puțin i-a trebuit ca să nu leșine din nou când o altă privire i-a arătat că se afla așezată între două primejdii, ce i s-a părut mai mare și mai de temut una decât cealaltă. Pe un alt scaun lângă foc se ghemuia un indian în carne și oase, care-și fixase privirea asupra ei... în timp ce la câțiva pași teribilul puma munților o privea și el. O dorință nesăbuită a cuprins-o pe sărmana fată disperată.

Ar fi vrut ca flăcările focului să-i cuprindă tânărul ei corp și să-l consume! Asta nu i se părea atât de groaznic decât să fie devorată de către colții brutei, ori să cadă de vie în puterea pieii roșii, nu mai puțin neîndurător decât un puma.

Un strigăt surd și disperat a murit pe buzele sale și a vrut să se ridice de pe scaun.

Această mișcare ușoară a fost surprinsă de către animal, care a lăsat să se audă un mârâit amenințător.

Indianul, până atunci nemișcat, a strigat la animal câteva cuvinte aspre și dintr-o dată puma s-a liniștit și a început să bată pământul cu coada.

Atenția nefericitei s-a întors mașinal spre sălbatic, care părea s-o protejeze cu o manieră destul de uimitoare. Era un bărbat de statură colosală și de o vârstă destul de înaintată... Chipul îi era tot atât de simpatic ca și botul sălbăticiunii ghemuite la picioarele sale.

El era grotesc împodobit cu pene unduitoare și perle mici de sticlă, care scânteiau pretutindeni pe îmbrăcămintea-i din piele de cerb.

Brațele și picioarele îi erau încercuite de numeroase inele de alamă. La gât purta un colier de perle strălucitoare, de toate culorile imaginabile.

Amy era uimită cu totul. Oricât de tânără era, ea avea deja cunoștințe asupra oamenilor, pentru a se convinge imediat că acest indian destul de bătrân și de o urâțenie destul de greu de descris, era vanitos ca un păun.

Cât privește alte metehne, pe care le avea cu siguranță, Amy se temea să le afle prea curând.

Indianul, după ce l-a repezit pe puma ca să se mențină pașnic, a continuat s-o privească, fumând liniștit din scurta sa pipă.

Prezența dintr-o dată a tinerei fete în coliba lui nu avea cu siguranță nimic comun cu evenimentele ce-i marcau viața sa de toate zilele, dar el nu părea să fie pentru nimic în lume deloc mirat.

Nu i-a pus totuși tinerei albe nici o întrebare. N-a încercat să afle cine era, de unde venea. Pentru ce intrase în cabana sa, cât se gândea să rămână acolo, nici dacă-i plăcea

meleagul său.

Ținând și ea mereu ochii fixați asupra chipului indianului, încercând să poată citi pe el ca într-o carte deschisă, Amy a luat deodată o hotărâre. Ea și-a descheiat lăntșorul cu ceasul de aur și i l-a întins acestuia cele două obiecte cu un aer hotărât.

Acesta le-a luat în palma deschisă cu un surâs, la care a adăugat un mormăit în semn de mulțumire:

— Ugh!

Ceea ce voia să spună exact acest „ugh” era ceva pe care Amy, puțin versată în limba indiană, nu știa. Însă ea a văzut că sălbaticul se distra mai întâi cu tic-tacul ceasului. La o clipă după asta și-a atârnat lăntșorul lângă colier.

Chipul crud a părut să i se lumineze un pic și Amy a înțeles că într-adevăr cadoul ei îi făcea plăcere.

Totodată, ea a hotărât, în propriul său interes, să producă o și mai multă bună dispoziție. Purta asupra sa o pungă plină cu aur. Însă dorea să păstreze această sumă pentru folosul propriu. De aceea ea și-a scos din deget un inel îmbogățit cu rubine și i l-a întins indianului.

Acesta a luat cu stângăcie micul obiect în mâinile sale enorme și a fost un spectacol grotesc să încerci să vezi, însă fără rost, trecerea inelului pe degetului său mic.

Nereușindu-i asta, el a prins mica bijuterie de colierul de perle. Apoi și-a plimbat privirea plină de poftă nemăsurată pe un inel cu briliante strălucitoare care împodobește degetul tinerei fete.

Întrucât Amy voia să-l împace cu totul și nu avea alt mijloc, a scos inelul din deget și l-a întins și pe acesta, pe care indianul l-a introdus în colierul său după ce i-a privit cu satisfacție scânteierea.

Amy i-a dat astfel bijuterii în valoare de cel puțin trei sute de dolari. Ea credea că era timpul să obțină ceva în schimb. Și a făcut o încercare ca să vadă dacă aceasta nu-l dispunea pe hidosul monstru să vorbească.

— Ești un mare șef, nu-i așa? a întrebat ea, deschizând discuția așa deodată.

— Da, Șarpele sălbatic un mare șef, a răspuns piele roșie

pe un ton gutural.

— Mi s-a părut asta, căci cei mai mândri bărbați dintre indieni sunt și cei mai mari șefi.

Și întrucât nu a venit nici un răspuns, ea a continuat:

— Șarpele sălbatic este un nume frumos. Te afli de multă vreme aici?

— Ugh!

— Viețui ești aici în această cabană?

— Șarpele sălbatic trăiește aici.

— Ai și altă familie decât această fiară sălbatică?

— Ugh!

Amy s-a simțit încurcată și a rămas o clipă cu gura deschisă ca un pește pe nisip.

— Animalul este domesticit?

— Animal foarte bun.

— El nu pare totuși să fie așa.

— Da.

— Atunci el face tot ce vrea Șarpele sălbatic?

— Ugh!

— Te rog totuși să-mi spui ce înseamnă ugh?

— Ugh!

— Da, ugh!...

— Ugh!

— Într-adevăr, mă îndoiesc totuși, s-a bâlbâit fata. Ești un sioux?

— Cheyen. Sioux sunt o grămadă de indieni răi.

— Eu nu-s sigură nici de asta, dar îmi plac cheyenii.

Asta a părut să-l flateze pe piele roșie, căci a încercat să rânjească. Însă fiecare mișcare a chipului părea să-i pricinuiască o durere și intenția lui de a fi amabil îi producea cute dureroase pe față, destul de înfricoșătoare și Amy și-a promis să nu-l mai facă să râdă din nou.

— Locuiești singur? a întrebat ea.

— Cu puma.

— Eu aș fi preferat să trăiești singur, a suspinat Amy trecând-o fiorii.

După un timp de tăcere, ea a adăugat:

— E timp urât afară.

— Ugh!

— Sunt pe jumătate toropită și mi-e foame. Șarpe sălbatic, vrei să-mi dai ceva de mâncare și să mă lași să rămân aici? a întrebat ea, hotărâtă să știe imediat ce soartă o aștepta.

— Da!

— Calul meu este în coliba de alături?

— Ugh!

— Mi-ar plăcea mult să-mi prepar, ceva eu însumi. Numai ca marele șef să-mi spună unde pot găsi cele necesare.

Indianul s-a ridicat și a plecat spre o poliță aflată în umbră, pe care Amy Andrews n-o văzuse încă.

Însă de-abia și-a întins mâna după provizii, că de afară a ajuns un strigăt puternic.

— Acesta-i șeful cu fața palidă... El poate să vorbească squaw albă, a strigat indianul. În timp ce animalul s-a ridicat dintr-un salt, urlând. Șarpele sălbatic a părăsit repede coliba, urmat de puma munților, care mergea după el ca un câine.

Biata Amy a rămas din nou singură, stăpânită de îngrijorarea de a ști dacă noul venit era de aceeași origine ca locuitorul cabanei în care steaua ei rea o făcuse să eșueze.

— Trebuie să mai fie un necaz, a murmurat ea în sine. Ah, Dumnezeuule, ai milă de mine!

O clipă după asta ușa cabanei a fost împinsă și pe prag a înaintat omul pe care Șarpele sălbatic îl numise șeful alb.

La vederea lui. Amy a tresărit ca sub efectul unui curent electric și o exclamație puternică i-a scăpat dintre buze.

CAPITOLUL IX

O FAMILIE TRAGICĂ

Șeful alb, a cărui apariție de nesperat, în vârtejul viscolului, a fost anunțat de către indian, la vederea căruia tânăra fată a slobozit un strigăt de neînțeles de surprindere, nu era altul decât bătrânul trapper Gheară de urs.

Această cabană îndepărtată de lume, în munți pustii și sălbatici, era principalul său refugiu, al indianului, al lui puma și al prietenilor săi.

El poseda încă în diferite locuri alte vizuini sau refugii, răspândite pe aici și în colțurile cele mai sălbatice ale regiunii.

Însă toate acestea nu erau dispuse decât pentru o ședere mai mult sau mai puțin scurtă, în timp ce locuința în care se afla Amy servea de cartier general.

Instinctul lui aproape miraculos îl făcuse s-o găsească prin viscol și furtună și deși se depărtase de la pista bună, a nimerit până la urmă pe aceea care ducea la cabana sa.

Prima lui țință era să meargă cu Amy. Și când a văzut-o în fața sa, salvată și sănătoasă pe cea care o credea pierdută, a fost și mai mult mirat decât tânăra fată.

— Ei bine! Asta-i ceea ce se numește o surpriză plăcută! a exclamat el.

Clătinându-și capul de parcă nu-i venea să creadă ochilor, el continua să o examineze.

— Pe legea mea! Te credeam moartă de-a binele. Am venit aici doar ca să cercetez terenul. Mă gândeam să merg mâine ca să te dezgrop de sub zăpadă și să-ți fac o

înmormântare onorabilă.

— Da, Cerul a fost cu mine. Am căzut cu viteazul meu cal într-o uriașă avalanșă de zăpadă și inteligenței animal m-a adus aici la loc sigur. Poți să-ți închipui cu câtă bucurie am salutat acest frumos foc!... Deși la drept vorbind...

— A trebuit să ai mult curaj ca să te găsești în fața indianului cu puma al său, a completat, văzându-l întrerupându-se cuprinsă de fiori. De altminteri, nimic de mirare, căci eu nu știu ce era mai rău, indianul ori fiara. Dar cei doi îmi plac mai mult așa cum sunt.

— Și cum ai ajuns să ai o asemenea companie?

— Destul de simplu. În urmă cu câțiva ani am salvat pe indian de la stâlpul de tortură, unde urma să fie ars de viu. După aceea el s-a atașat de mine ca un câine... în ce-l privește pe puma munților, eu l-am ridicat de mic, abia fătat... Cei doi și poate calul sunt singurii prieteni pe care îi am în lume.

— Acum sper că mă vei socoti și pe mine!

— Vom vedea asta. Deocamdată am să am grijă ca totul să fie în ordine aici, pentru ca să poți să te odihnești fără grija de a fi stingherită. Pielea roșie, puma și cu mine ne vom retrage într-un alt adăpost, ca să dormim la rândul nostru. Măine dimineață eu voi fi devreme în picioare și mă voi ocupa de prepararea unui dejun solid pentru noi toți.

Asta venea la vreme pentru Amy, care cădea de osteneală.

Astfel că, abia s-a lungit pe moile și călduroasele piei de urs, că a și căzut într-un somn adânc. Ea n-a deschis ochii decât a doua zi, atunci când Gheară de urs a trezit-o, explicându-i că dejunul era deja gata și că venise vremea să se scoale.

Amy și-a făcut o toaletă rapidă și după ce a ieșit afară la aer liber, ea a fost în culmea fericirii văzând soarele strălucind din nou. Un dejun excelent, pregătit în parte de cheyen, o aștepta deja, Oricâte neajunsuri putea să le aibă bravul șef, talentul culinar era unul dintre puținele lui virtuți! El fripsese bine bucățile de cerb, care erau suculente și fragede, intrând în gură ca untul, atât de bine

Încât Amy după ce a mâncat după voie, a declarat că ea nu mai dejunase ceva mai delicios.

— Ei bine, Miss, vino acum cu mine și-ți voi oferi o surpriză la care inima dumitale cu siguranță nu se gândește. A spus deodată Gheară de urs.

Spre mirarea lui Amy, el a prins bufetul de un colț și mobila s-a mișcat împinsă de mână, ca și cum ar fi alunecat pe o șină, antrenând cu el o parte din peretele cabanei, în așa fel încât s-a creat o gaură largă și întunecoasă.

Gheară de urs a aprins o torță de pin rășinos și la lumina sa fumegândă el a făcut-o pe Amy să intre în această deschidere.

Pe tânăra fată o cuprindea o mirare tot mai puternică.

Ei se aflau într-o peșteră în spatele cabanei ce-i masca intrarea naturală. Această grotă devenea tot mai spațioasă pe măsură ce înaintau.

Cei doi au ajuns deodată într-un fel de încăpere naturală în stâncă.

Acolo dormea pe un fel de pat din frunze uscate un om legat cu niște lanțuri fixate în stâncă, a cărui barbă și părul erau cenușii. Membrele îi păreau fără putere și erau de o slăbiciune înspăimântătoare, iar privirea îi oglindea o suferință nemărginită.

Însă în ciuda groazei de care era cuprinsă și a convingerii sale că tatăl ei era mort, Amy a recunoscut dintr-o aruncătură de ochi pe nenorocosul ce era ținut prizonier într-un mod atât de crud.

— Vai, Dumnezeule! Dragul meu, iubitul meu tată!... Tu aici.... E o minune să te regăsesc, a strigat ea, căzând în genunchi.

— Copilul meu, fata mea.

Asta a fost ceea ce nefericitul a putut spune, strângând-o în brațe și sărutând-o cu toată dragostea cu putință.

Deodată, îmbrățișarea le-a fost tulburată de o voce poruncitoare, cu timbru neîndurător:

— Acum că vă țin pe amândoi, mă gândesc că-ți voi putea dicta condițiile mele, Anson Andrews?

Uimită, Amy s-a întors spre cel care vorbise. Era

trapperul Gheară de urs.

Nu se găsea decât la câțiva pași de ei și îi privea cu un ochi care nu anunța nimic bun.

Prizonierul a încercat zadarnic să se ridice sprijinindu-se de pereții de care erau prinse lanțurile sale. Dar a recăzut la capătul puterilor, căci evident, nu rămăsese din el decât o umbră de viață.

Îngrozit, el își privea fiica atât de frumoasă și îi strângea mâna ca și cum s-ar fi temut să nu-și piardă din nou copilul.

Însă Amy îl examina pe trapper cu o privire extrem de mirată.

Până la acest înspăimântător moment ea nu avusese nici cea mai mică îndoială cu privire la fidelitatea călăuzei sale. Însă acum reîntâlnindu-l după ani lungi pe tatăl său, pe care-l plângea ca fiind mort, înlănțuit într-un loc care, după cum vedea, nu era decât o anexă a cabanei călăuzei sale, dezamăgirea sa a fost atât de mare și de subită, încât inima de-abia mai pâlpâia și nu a avut decât puterea să bâlbâie cu voce slabă:

— Ce înseamnă asta?... Ce s-a întâmplat totuși?

— Am să-ți dau curând lămuriri suficiente, a fost răspunsul bătrânului trapper.

Acesta părea să fi devenit dintr-o dată un cu totul alt om. Vocea îi răsuna sonor și imperios, talia i s-a îndreptat și și-a luat o înfățișare mai tânără. Până și privirea îi strălucea mai arzătoare și mai vie contemplându-i pe tată și pe fiică. Însă aceasta era de o ardoare dușmănoasă.

Any l-a măsurat cu o uitătură sfidătoare:

— Făta îndoială, nu vezi nici un neajuns să-mi dai niște explicații asupra comportării tale. Care-i cel puțin stranie și a motivului pentru care se găsește tatăl meu înlănțuit aici.

— O să le ai într-o clipă, frumoasă domnișoară, frumusețe care nu-i în armonie cu situația în care te găsești, a replicat celălalt batjocoritor.

— Ah! Am observat că ești un șarpe viclean și un trădător și mă crezi în puterea ta.

— Nu numai că eu cred, dar și știu asta.

— Totuși, cine ești?

- Nu mă ignora, eu sunt trapperul Gheară de urs.
- Vai nu! Acesta-i cu siguranță un nume de împrumut, ce ți l-ai însușit pentru a scăpa de cercetările justiției. Te întreb încă o dată cine ești și cine te-a împins să joci cu mine acest dublu rol atât de vinovat și de murdar?
- Ai să afli îndată. Acel om de acolo, tatăl tău, este dușmanul meu de moarte.
- Atunci tu ești acela care l-a adus aici și l-a aruncat în lanțuri.
- Eu sunt.
- Vai! Ce infamie!... Infamie! Dar ce rău ți-a făcut tatăl meu?
- El mi-a pricinuit o mulțime de rele și încă rele mari de tot.
- Știi că minți, căci niciodată în viața mea eu nu am făcut cel mai mic rău, a spus omul, cu vocea slabă.
- Într-adevăr, nu mi-ai făcut rău, Anson Andrews, deposedându-mă de averea mea prin intrigile tale?
- Eu nu m-am dedat la nici o intrigă. Comportarea ta dezonorantă este aceea care l-a împins pe tatăl tău să te dezmoștenească și să mă lase moștenitor la tot ce a rămas după el.
- Sunt de acord că am pricinuit multe neazuri tatălui meu. Căci eram un cap înfierbântat. Și dimpotrivă, tu ai știut tot timpul să-i câștigi încrederea. Am avut nevoie de bani și cu siguranță că tu, Andrews, ai putut fi în stare să mă bagi în încurcături în calitatea ta de casier al tatălui meu și ai refuzat cu încăpățânare să-mi oferi sumele necesare.
- Eu ți-am dat banii mei, toate economiile mele.
- Du-te la dracul cu cei patru souși de milog! Aveam nevoie de mai mulți bani, pe care tu singur nu mi-i puteai oferi nici într-o sută de ani și m-ai refuzat!
- Nu mi-am făcut decât strict datoria față de unchiul meu, al cărui casier eram.
- Și eu eram fiul lui... și cu toate acestea n-ai vrut să mă scoți din încurcături.
- Însă datoria îmi interzicea să o fac!

— Ei bine! Miss Andrews, ascultă-mă. Am avut de-a face cu niște angajamente de o natură foarte presantă. Dacă eu nu plăteam la o zi fixă, s-ar fi descoperit într-o bună zi furturile pe care le-am comis!

— Niște furturi? s-a bâlbâit tânăra fată.

— Într-adevăr, niște furturi, ca să spunem lucrurilor pe nume. Astăzi asta nu mă împiedică nimic să o mărturisesc! Am comis aceste furturi sub presiunea nevoii. Întrucât tatăl tău era surd la toate rugămințile, mele, am hotărât să iau singur din casierie suma care-mi trebuia. L-am văzut foarte adesea pe tatăl tău deschizând și închizând seiful și am descoperit astfel combinația cifrului. În noaptea aceea eu m-am strecurat în birou, am deschis casa cu o cheie falsă și mi-am îndesat în buzunar bancnotele. Din nefericire pentru mine, tatăl tău și al meu s-au întors în acel moment de la o serată. Ei au observat că cineva s-a introdus în birou printr-o ușă deschisă. Nu-i nevoie să spun că acela eram eu. Dar ascuns. Tatăl meu a alergat să caute poliția, în timp ce al tău mă urmărea. El găsisese ușa deschisă și intrând, acest Anson Andrews s-a oprit în fața mea chiar în clipa când aveam deja în buzunare banii furați și voiam să părăsesc încăperea. Am încercat să mă dau un necunoscut și într-adevăr, el nu m-a recunoscut. Însă a sărit asupra mea și m-a strâns de gât. Cu siguranță că m-ar fi strangulat, sau m-ar fi pus și mai rău la punct, dacă eu, în legitimă stare de apărare, nu-i înfingeam cuțitul în șold. Însă era prea târziu. La ușă am fost oprit de un agent de poliție și de către tatăl meu, care m-a recunoscut imediat: „M-am săturat de tine și de furturile tale. Pleacă! Tu nu mai ești fiul meu și să nu mai ai vreodată îndrăzneala să apari în fața ochilor mei! a strigat bătrânul.” Nu l-am mai făcut să zică a doua oară. El a plătit pe agentul de poliție ca să nu spună nimic și eu am întins-o. Din ziua aceea nu l-am văzut pe tatăl meu. El a murit la câțiva ani după asta și m-a dezmoștenit. Însă dimpotrivă, eu v-am regăsit pe voi. După cum vedeți, a adăugat el cu un râs diabolic, care a făcut-o să tremure pe tânăra fată.

Bătrânul ei tată își ținea capul aplecat și nu făcea nici un

gest care putea arăta dacă auzise sau nu confesiunea mizerabilei rude.

— Și deci te interesează în amănunt cum l-am făcut prizonier pe tatăl tău și pentru ce îl țin în lanțuri?... a întrebat mizerabilul cu o politețe, care era un rafinament răutăcios.

Tânăra fată a făcut un gest fără să-l privească.

— Da, a spus ea încetișor.

— Atunci, să-i dăm drumul! Rana pe care tatăl tău a primit-o din mâna mea era aproape mortală. Aceasta nu s-a întâmplat decât datorită robusteții sale fizice, care l-a restabilit. În ce mă privește, eu am venit în Far-West, unde am început-o cu creșterea vitelor într-o vale splendidă, la vreo sută de mile de aici, cel puțin. Acolo mi-aș fi găsit prosperitatea, dacă n-aș fi atras atenția vigilenților asupra mea prin câteva mici păcate din viața privată. Nu vă folosește să vă dau mai multe amănunte, căci nu aveți nevoie să știți cum și unde am violat legea. În timp ce-mi duceam aici existența în calitate de colon, apoi ca trapper și vânător și în cele din urmă ca renegat, tatăl tău a știut să-și facă jocul și să se folosească de bogăția care trebuia să-mi revină mie. Mi-a aruncat ca un os de ros o sumă de bani, exact atât de mare pentru a-mi putea plăti înmormântarea și iubitul meu văr m-a curățat de moștenire. Știi că asta nu i-a adus fericirea. Un faliment la bursă l-a făcut să piardă averea și ca să nu lase să moară de foame femeia și copilul, el a venit aici în Far-West, unde a devenit căutător de aur. O întâmplare ciudată m-a făcut să-i salvez viața. De atunci, el s-a atașat de mine din recunoștință, nerecunoscându-mă sub numele pe care îl luasem ca om de frontieră... Lucrul era de altminteri greu, căci între tânărul de optsprezece ani care eram atunci când am fugit și bărbatul ajuns la patruzeci, purtător al unui păr pe cap și al unei bărbi lungi, cum eram, nu exista nici o asemănare. Însă eu l-am recunoscut de la prima privire. Noi devenisem deci buni prieteni. Cel puțin așa credea el atunci. El extrăsese deja o mare cantitate de aur, în timp ce eu am rămas la strâmtoare. Poate eram prea comod... Într-

o perioadă afacerile m-au reținut departe vreo câteva săptămâni. Când am revenit, l-am găsit pe tatăl tău pe punctul de a se îndrepta spre est. El descoperise cu câțva timp în urmă un filon foarte bogat și acum când era avut, voia să se înapoieze la ai săi. N-a vrut să-mi spună unde își ascunsese aurul, căci în timpul absenței mele câțiva mineri i-au deschis ochii asupra învârtelilor mele.. Când m-am oferit să-l însoțesc pentru a-l ajuta, el s-a mulțumit să-mi dea o bancnotă jengoasă de o mie de dolari, pentru că, spunea el, vedea că eram la strâmtoare.. Nu mă interesa defel această mie de dolari. Ci mai mult cei o sută de mii ai lui. Și am jurat să pun mâna pe ei. El a plecat deci singur spre stația cea mai apropiată. Dar eu i-am întins o ambuscadă pe drum cu prietenul meu indian și l-am amenințat cu moartea dacă nu voia să ne dezvăluie pe loc unde îngropase comoara. Căci nu o lua cu el acasă, în est. Se gândea să revină mai târziu cu oameni siguri ca să o caute și s-o ducă. A refuzat cu îndărătnicie. Atunci eu l-am adus aici și aici a rămas o vreme îndelungată. Pentru că nu mi-a spus nimic, căci eu vreau să am aurul său. Asta-i ceea ce mi-am pus în cap și nimic nu mi-o va putea schimba cu ceva..

Vorbind astfel, el și-a scos peruca, ce era făcută cu multă artă și barba falsă și și-a arătat adevărata înfățișare.

După ce mizerabilul și-a dezvăluit diabolicele sale intenții, Amy Andrews, ca paralizată și cu starea sa de spirit răvășită, a privit fux timp de câteva secunde chipul frumos bronzat și energic, însă fals și vicios al vărului său.

— Așadar, ești acel Henry Hammond despre care tatăl meu se exprima atât de afectuos în scrisorile sale? Ești acel josnic ticălos care venea la mama mea și-i spuneai povești despre moartea subită a tatălui meu și...?

— Da, eu sunt acel om! a spus trapperul cu un zâmbet rece, întrerupând-o pe tânăra fată.

— Ai descoperit atunci, spre marea ta mirarea că noi nu eram bogați.

— Da, însă am descoperit atunci că eram îndrăgostit de moarte de dulcea și drăguța mea verișoară Amy și eram

dispus cu totul să mă căsătoresc cu ea. L-aș fi pus în libertate imediat pe tatăl tău și el nu trebuia decât să jure că nu va trăda trecutul meu. Ar fi trebuit de asemenea ca în testament să o instituie pe fiica sa ca unică moștenitoare.

— Ah, ce netrebnic! a spus Amy tremurând de indignare și dezgust.

— O știam, frumoasă verișoară!

— Și ce vrei să faci acum cu tatălui meu și cu mine? a întrebat tânăra fată înfrigurată.

— Ah! Asta-i foarte simplu. Va trebui ca tatăl tău să-mi dea banii lui și tu să fii soția mea, a răspuns cu răceală ticălosul.

CAPITOLUL X

O STRANIE CERERE ÎN CĂSĂTORIE

Tatăl lui Amy Andrews a făcut eforturi ca să se ridice. Dar asta i-a fost cu neputință. El a recăzut în letargia sa obișnuită și a suspinat din adâncul ființei sale. Doar printre buzele ce-i tremura a exprimat ceea ce resimțea:

— Ai îndrăzneala să-mi faci o asemenea propunere, ca și cum consimțământul meu ți-ar fi asigurat! a exclamat Amy cu o lucire dureroasă în ochi, pe un ton în care se amestecau mânia cu indignarea.

— Fără îndoială. De ce nu?

— L-ai și cerut?

— Da, de ce nu?

— Deci eu va trebui să mă căsătoresc cu un asemenea monstru, a strigat ea cuprinsă de un înspăimântător acces de furie. Nu înțelegi că mă insultă cu o astfel de propunere?

— Dragostea mea, ne vom căsători!

— Nu, nu voi face asta!... Niciodată!... Niciodată!

— Nu uita, porumbelul meu, că ești în puterea mea!

— Cum aş putea uita aici unde îți am înaintea fața ta diabolică!

— Calmează-te! Nu mă întărâta împotriva ta prin insulte de care ai putea să te căiești.

— Ah! Ai avea îndrăzneala să mă maltratezi?

— Oh! Asta nu-mi va fi extrem de greu.

— Și totuși spui că mă iubești?

— Foarte adevărat.

— Ah! Dumnezeu să mă păzească de cel ce ți-a inspirat o asemenea dragoste!

— Asta-i o dragoste adevărată. Când vei fi soția mea, voi avea cea mai mare grijă pentru tine și pentru dragostea ta, îți voi schimba modul de viață. Voi putea să joc cu ușurință rolul unui erou al virtuții, căci voi fi atunci destul de bogat și numai sărăcia a făcut din mine un criminal.

— Ai să-mi dai adevăratul tău nume?

— Bineînțeles și nu vei putea pretinde mai târziu că am încercat să mă prezint sub alt mame.

— L-ai ținut pe tatăl meu în lanțuri și ai făcut toate încercările posibile pentru a-i smulge secretul lui... însă el a rămas ferm împotrivindu-se tuturor încercărilor tale... Dar eu sunt copilul lui.

— Dacă va persista să se încăpățâneze, atunci îl voi uide.

— Ah, nu... nu! Asta nu!

— Oh! Oh! Inimioara mea dragă, vom vedea fără îndoială atunci. Fii sigură că voi avea banii tatălui tăi, iar tu vei fi femeia mea.

— Nu, nu vei primi nici o centimă de la tatăl meu și eu nu voi fi niciodată soția ta!

— Amin!

Acest cuvânt a fost pronunțat cu o voce gravă. El ieșise de pe buzele prizonierului înlănțuit.

— Atunci vei rămânea aici până la moartea ta! a strigat el spumegând de furie.

La un minut după asta, el a dispărut.

Amy Andrews se găsea singură cu nefericitul său tată, care în amintirile ei rămăsese ca o imagine a bărbăției și vigorii, dar pe care îl găsisese acum pe marginea mormântului și aproape în întregime distrus.

Rămași singuri, tânăra fată s-a gândit să-i pună totuși niște întrebări tatălui său, care trebuia să cunoască bine peștera petrecând aici atâția ani. Ea credea că nu era chiar atât de evident pe cât pretindeau persecutorii lor și anume

că deschiderea spre cabană ar fi unica ieșire din grotă.

— Amy, a exclamat atunci prizonierul cu o energie reînnoită, care nu-i mai era cea obișnuită. Trebuie să existe încă și o altă ieșire... și-am să-ți spun de ce am această ipoteză. Într-o zi când indianul a fost nevoit să părăsească această cabană, el a adus aici cruda sa bestie pentru ca să mă supravegheze. Timpul de pază i s-a părut fără îndoială prea lung fiarei, căci s-a sculat și a dispărut în colțul acela întunecos. Când s-a întors după vreo oră, avea în gură o antilopă, pe care a devorat-o aproape de mine.

— Am să cercetez această ieșire și o voi găsi! Presupun să nu fie prea strâmtă pentru noi.

— Așa cred și iată pentru ce. Într-o noapte am auzit un urlat în peșteră și mi-am închipuit mai întâi că era puma, însă mârâitul avea un alt sunet și curând m-am convins că am de-a face cu un urs mare, care tocmai dispărea...

— Iată că chestiunea e lămurită, a zis Amy. Aici trebuie să fie o a doua ieșire și dacă un urs a putut să iasă pe acolo, vom putea face și noi la fel cu ușurință. De îndată ce se va lăsa noaptea voi inspecta amănunțită grotă. Din fericire am o cantitate bună de chibrituri asupra mea. Ridică-ți capul, tată! Să privim viitorul cu încredere. Îi vom dejuca planurile acestui om. Asta-i sigur!

După un moment, bătrânul a întrebat-o:

— Dar spune-mi, copilul meu, cum ai ajuns pe aceste meleaguri și ce scop ai urmărit?

— Tată, acest om, acest Henry Hammond, a venit la noi, după cum s-a amintit mai adineaori și ne-a anunțat pe mama și pe mine că tu erai mort și ca dovadă a adus o mână de aur. Afirmând că aceasta era moștenirea pe care ne-ai lăsat-o. L-am primit bine, căci aveam încredere și el însuși părea să se comporte ca prieten față de noi. În cele din urmă m-a cerut în căsătorie. Când i-am zis că nu-l iubesc și că nu voi putea deveni niciodată femeia lui, el a lăsat să-i cadă masca și a venit cu amenințări înfricoșătoare... Eu a trebuit să recurg la mijloace extreme și să fac apel la poliție. El a dispărut atunci dintr-o dată și după aceea nu l-am mai revăzut. Într-o noapte mama m-a

trezit și mi-a spus că avusese un vis ciudat și că ea te-a văzut prizonier într-o așezare de mineri, trăind acolo mizerabil. Acest vis m-a speriat atât de mult, încât n-am mai avut odihnă acasă și m-am hotărât să fac o călătorie în Far-West pentru a cerceta toate taberele de mineri ca să te găsesc, sau să obțin informații despre soarta ta. Întâmplarea a vrut ca la prima mea călătorie în Paradisul Jucătorilor, conductorul diligenței să fie marele cercetaș Buffalo Bill. El îndeplinea în mod provizoriu această meserie de surugiu, pentru că voia să-și dea seama de metodele folosite de către bandiții ce infestau drumul poștal.

— Eu l-am cunoscut bine după nume, fiica mea. Acesta trebuie să fie un om cu totul extraordinar!

— În diligență călătorea cu mine un spion de-al bandiților și fără intervenția lui Buffalo Bill acela m-ar fi jefuit. Însă cercetașul l-a ucis și mi-a înmânat banii și bijuteriile. Le luasem pe acestea din urmă ca să le vând în cazul când mi-ar fi lipsit banii. Și mai află încă, dragă tată. Buffalo Bill cunoaște povestea mea. Acesta-i un om în care poți avea încredere și sunt convinsă că el va găsi în curând urmele mele și va izbuti să ne elibereze.

— Tot ceea ce îi este cu putință unui muritor, Buffalo Bill este acel om în stare să facă! a răspuns prizonierul convins.

CAPITOLUL XI

ÎNVIINGĂTORUL BUFFALO

BILL

I-a trebuit destulă vreme lui Buffalo Bill ca să-și revină după înfricoșătoarea luptă cu nebunul, în peștera unde-și căutase un refugiu împotriva viscolului ce făcea ravagii.

Prima lui grijă după asta a fost de a îngropa cadavrul aceluia pe care îl doborâse și deasupra gropii a îngrămădit niște pietre și a făcut un fel de monument funebru.

Îndeplinirea acestei datorii a fost pentru el o nouă ocazie de părere de rău de a fi ucis pe acest mizerabil nebun. După ce s-a achitat de asta, eroul nostru s-a întins la pământ în peșteră pentru a dormi în restul nopții și a-și recăpăta forțele.. Când s-a trezit a doua zi dimineața, el s-a simțit vioi și bine dispus și a avut bucuria să constate că primejdioasa furtună de zăpadă se potolise pe timpul nopții.

După ce a luat dejunul de dimineață, Buffalo Bill și-a încălecat calul și a pornit mai departe prin Munții Stâncoși. El spera ca aici să descopere urmele tinerei fete pe care o căuta și ale lui Gheară de urs, despre afacerile căruia avea o impresie neplăcută.. Căci acesta nu putea fi cu vederi oneste dacă înșelase încrederea acestui copil fără experiență, cu afirmații false.

El presupunea că trapperul voia s-o ducă pe tânăra fată în vreo ascunzătoare în mijlocul stâncilor, pentru a o sechestra acolo și a cere plata unei considerabile sume de

bani în schimbul eliberării sale.

— Acest bătrân cumsecade nu mi-a plăcut niciodată, acesta ce propagă în jurul său un zgomot care dă de gândit. Este ciudat din partea lui Dave că a pus-o în legătură pe tânăra fată cu acest bătrân viclean și voi avea grijă ca acest patron al Casserolei să părăsească regiunea! și-a spus Buffalo Bill.

Pe la sfârșitul celei de a treia zi întâmplarea i-a pus în fața ochilor un fragment de stofă ce flutura agățată de un arbore.

El s-a apropiat și a recunoscut că aceasta era o basma de femeie. Luată de vânt, pânda se deșirase parțial. Zăpada o udase, iar gerul o înghețase. Însă era solid înfășurată și fixată pe locul unde se întâlneau două crengi.

Amy trebuie să fi trecut călare pe sub acel copac. Vântul suflase în crengi ușoara țesătură smulsă de pe capul fetei.

Buffalo Bill nu avea nici o îndoială că acest obiect n-ar fi aparținut tinerei în ajutorul căreia mergea.

După ce a examinat cu mare grijă ceea ce găsisese, cercetașul a dedus din acest studiu câteva informații și date, care toate confirmau întocmai evenimentele. Iată-le în ordinea lor:

Basmaua atârna de mai multe zile în crengi.

Ea fusese smulsă de pe capul tinerei fete în timp ce trecea călare pe sub arbore.

Felul în care basmaua se prinsese permitea concluzia că Amy se îndrepta spre est.

Această basma fusese pierdută în timpul nopții și fără îndoială în cursul furtunii, care se dezlănțuise puțin după plecarea din Paradisul Jucătorilor. Fără asta, Amy Andrews s-ar fi întors ca să și-o ia.

Dacă tânăra fată n-o făcuse, era dovada că ea fugea de zor din fața viscolului, pentru a ajunge la vreun refugiu oarecare și că ea nu putuse să se oprească.

Gheară de urs era un trapper prea experimentat pentru a nu se mulțumi, pe o asemenea furtună, cu un adăpost provizoriu, care putea să-l găsească cu ușurință în orice loc.

Faptul că tânăra fată a fost obligată să continue să

călărească prin furtună și viscol, mai dovedea că domiciliul ei final, probabil o cabană din lemn, nu putea fi prea departe.

Cu instinctul omului născut să fie căutător de urme, Buffalo Bill se luase acum pe drumul parcurs de biata Amy în acea noapte sinistă.

Acel drum l-a dus la o pantă extrem de prăpăstioasă, de la înălțimea căreia cu siguranță că ea se prăbușise cu calul său într-un abis nemaipomenit de adânc.

Buffalo Bill contempla acest strâmt hău de sub el, încercând să-și explice cum putuse Amy Andrews să coboare pe acolo, căci avea presentimentul că trecuse prin acel loc, când deodată a observat un subțire nor de fum ce se unduia urcând spre cer. Undeva încolo, mai departe.

— Cerule! Am găsit, a exclamat el.

Cercetașul nu avea nevoie de un studiu lung al locurilor pentru a descoperi cea mai scurtă cale care să-l conducă la cabana de unde se înălța fumul.

Atunci când a ajuns la vreo sută de metri de locuința lui Gheară de urs, privirii sale i s-a oferit o scenă pe cât de neprevăzută, pe atât de îngrozitoare în fața lui au apărut patru persoane și un puma, destul de bine dresat de către trapper.

Amy Andrews era îngenunchiată în fața lui Gheară de urs, cu mâinile ridicate în sus într-o atitudine de implorare.

Tatăl ei era legat de un brad și în fața nefericitului, foarte aproape de el, se afla Șarpele sălbatic, care depunea toate forțele pentru a reține fiara și a-l împiedica să se arunce prea devreme asupra bătrânului ca să-l devoreze.

Priveliștea era atât de convingătoare prin grozăvia ei, încât lui Buffalo Bill nu i-a trebuit mult ca să înțeleagă destul de exact, cuvintele pe care le rostise până atunci Gheară de urs:

— Tatăl tău să-mi dea tezaurul lui, iar tu să consimți să-mi devii soție! În caz contrar, puma al meu va termina cu acest bătrân!

Trapperul era în întregime în prada dublei sale dorințe și a unei mâini fără margini, încât nu a simțit absolut deloc

apropierea cercetaşului.

Cu o iuţeala fulgerului, Buffalo Bill şi-a pus la umăr carabina şi din prima descărcătură l-a întins pe puma cât era de lung pe lespezile de stâncă. Aproape în acelaşi timp a răsunat o a doua lovitură şi indianul, cu craniul zdrobit, s-a prăbuşit aproape de tiară.

Cercetaşul şi-a scos atunci revolverul şi a înaintat spre nelegiuit şi fără a se teme de el, i-a aruncat aceste cuvinte:

— Măinile în sus, ticălosule, sau primeşti în cap glonţul meu!

Gheară de urs văzându-şi acoliţii ucişi, iar el însuşi în faţa revolverului lui Buffalo Bill, s-a crezut pierdut.

Însă aproape mai repede decât gândul, el a apucat-o de mijloc pe Amy Andrews, rămasă îngenunchată înaintea sa şi a încercat să o folosească împotriva adversarului ca pe un scut, vrând să scoată simultan unul din cele două revolvele ale sale.

Siguranţa tirului cercetaşului a zădărnicit însă această manevră.

Netrebnicul se curbese pe spate şi se ascunsese după sărmana fiinţă înspăimântată, în aşa fel încât corpul îi era în întregime protejat de cel al victimei sale, în afară de frunte şi de ochi. Ce o depăşeau.

Asta era de ajuns pentru cercetaş. Un fulger, o detunătură... şi izbit între cei doi ochi, mizerabilul s-a lungit în omăt.

O clipă după asta, Buffalo Bill a luat-o în braţe pe fericita şi speriată Amy, care striga printre suspine:

— Vai, Buffalo Bill, ştiam sigur că ai să ne salvezi!

Tatăl şi fiica fuseseră surprinşi în timpul tentativei de evadare şi amândoi se văzuseră puşi în faţa alternativei de a se supune condiţiilor crudului răpitor, sau de a muri. Şi alegerea trebuia să fie imediată.

— Atunci am ajuns la ţanc! Ce fericire pentru regiune că noi am curăţat-o de acest trio! a făcut cercetaşul râzând.

Fireşte, tatăl şi fiica au revenit la Paradisul Jucătorilor, de această dată sub protecţia lui Buffalo Bill. Ei au rămas aici până s-au simţit îndeajuns de refăcuţi pentru a putea

întreprinde lunga călătorie ce o aveau de făcut ca să ajungă la căminul lor din est.

Însă a trebuit să se obișnuiască cu un alt hotelier, căci bravul Dave a avut o discuție între patru ochi, cum se spune, cu Buffalo Bill.

Argumentele zdrobitoare ale acestuia n-au fost fără efect, făcându-l să judece avantajele de a vinde cât mai repede hotelul și a căuta o regiune unde nu se știa că el intermedia atragerea hoților și a bandiților.

După ce bătrânul Andrews a dezgropat comoara sa în condiții de securitate deplină, tatăl și fiica și-au luat rămas bun, asigurându-l cu cele mai fierbinți sentimente de recunoștință pe faimosul cercetaș Buffalo Bill, apărătorul și sprijinitorul oprimaților.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAP. I CĂLĂTORUL MUT.....	3
CAPITOLUL II UN ZBOR PE FEREASTRĂ.....	10
CAPITOLUL III BĂTRÂNUL TRAPPER GHEARĂ DE URS	19
CAPITOLUL IV UN OM PREVENIT VALOREAZĂ CÂT DOI	25
CAPITOLUL V PIERDUȚI ÎN ZBUCIUMUL ZĂPEZII.....	31
CAPITOLUL VI PE URMELE NEBUNULUI.....	40
CAPITOLUL VII LUPTA DIN PEȘTERĂ.....	45
CAPITOLUL VIII LA ȘARPELE SĂLBATIC.....	51
CAPITOLUL IX O FAMILIE TRAGICĂ.....	60
CAPITOLUL X O STRANIE CERERE ÎN CĂSĂTORIE.....	69
CAPITOLUL XI ÎNVIINGĂTORUL BUFFALO BILL.....	73
CUPRINS.....	78

CĂRȚI PE TEME WESTERN, ÎN BIBLIOTECA ALUCI

Karol May – Winetu omul prerilor,
vol. 1, carte, Edit. Ig.
Hertz, 1935

Karol May – Winetu comoara din
munții stâncoși, vol. 2
carte, Edit. Ig. Hertz,
1935

Karl May – Winetu, 158 fascicule,
Edit. Ig. Hertz, 1935

Zane Grey – Roibul sălbatic, carte,
Edit. Podeanu

Conan Doyle – Floarea din Utah,
carte, Edit. Vatra